

2015

ROK ŻYCIA KONSEKROWANEGO

475 LAT OD ŚMIERCI ŚWIĘTEJ ANIELI

480 LAT OD ZAŁOŻENIA TOWARZYSTWA ŚWIĘTEJ URSZULI

WSTĘP

Niniejszy katalog zostaje wydany już po raz trzeci. Do jego powstania przyczyniły się liczne Towarzystwa i Kongregacje Córek św. Anieli. Po raz pierwszy został on przygotowany w 1991 r. podczas międzyurszulańskiego spotkania w Rzymie na temat « Charyzmat św. Anieli, żywy w każdej z nas, głębokim źródłem naszej jedności ».

Katalog ten przedstawia każdy z naszych instytutów, jego założycieli, historię, misję oraz jego działalność dzisiaj. W ciągu ośmiu lat kilka kongregacji zmniejszyło się liczbowo, ale pojawiły się także nowe fundacje (statystyki pochodzą z 2015 roku).

Od 2007 roku (druga edycja) należy odnotować pewne zmiany:

- ❖ «Stowarzyszenie Urszulanek» (edycja 2007): współpraca urszulanek z Belleville, Illinois; Brown County, Ohio; Cincinnati, Ohio; Cleveland, Ohio; Louisville, Kentucky; Paola, Kansas ; Toledo, Ohio; i Youngstown, Ohio mająca na celu integrację już nie istnieje.
W 2005 roku i kolejno w 2008 Urszulanki z Belleville i Paola przyłączyły się do Urszulanek z Mount St Joseph. Siedem innych kongregacji nadal kontynuuje swoją drogę niezależnie, ale zawsze z otwarciem na nowe formy współpracy.
- ❖ Czytając materiały przygotowujące do wydania obecnego katalogu, można dostrzec, że często korzenie różnych kongregacji są ze sobą splecione: na przykład fundacje Kongregacji z Tildonk przyłączyły się po pewnym czasie do Unii Rzymskiej; jedna z Urszulanek Polskich założyła Siostry Satyaseva, a Urszulanka Niemiecka założyła Siostry Dinasavensabha.
- ❖ Urszulanki św. Karola (de Saint Charles) otworzyły nową wspólnotę w Ziemi Świętej, w Jerozolimie: « W lutym 2015 roku została otwarta mała wspólnota w Jerozolimie, aby charyzmat mericianski zaistniał po raz pierwszy na Bliskim Wschodzie, w Ziemi Świętej, ściśle w Mieście Świętym, gdzie Aniela pielgrzymowała w 1524 r.». Siostry byłyby gotowe przyjąć każdą Urszulankę, która chciałaby przeżyć tam krótkie doświadczenie.

Podobnie jak w poprzednich wydaniach, byłoby czymś dobrym, aby w procesie przygotowania obecnego katalogu odnowić kontakty i nawiązać nowe relacje. Dziękujemy Panu za naszą jedność jako Córek św. Anieli, tak jak to widzimy w symbolu w Grezze « rodzina wokół Matki »

UNA FAMIGLIA ATTORNO ALLA MADRE
RODZINA WOKÓŁ MATKI

AFRYKA POŁUDNIOWA (RPA)

TOWARZYSZKI ŚW. ANIELI

Założone w 1954 w Krugersdorp

companions@telkomsa.net

Przewielebny O. Jean Vérot OMI przedstawił biskupowi swoje stałe pragnienie, aby w diecezji Johannesburg były siostry zakonne pochodzące z Afryki. Odpowiadając na prośbę, ks. biskup William Patrick Whelan w 1954 r. zdecydował o fundacji naszego Instytutu i równocześnie wyraził życzenie: „Chcę, aby to nowe zgromadzenie żyło według ducha św. Anieli Merici”. Dlatego też zgromadzeniu nadano nazwę: „Towarzyski św. Anieli”. Formacji według urszulańskiego sposobu życia podjęły się dwie Urszulanki Unii Rzymskiej: Matka Gertrude Moran i Matka Antoinette Carroll.

Zgromadzenie *Towarzyski św. Anieli* zostało założone w czasach apartheidu, większość z nas pochodziła z terenów przeznaczonych dla czarnoskórych. W tym czasie obecność sióstr pochodzenia afrykańskiego miała potężny wpływ na lokalną ludność. Obecność czarnych sióstr w diecezji była zaczynem nowej ery, nie tylko w Kościele, ale również w historii państwa. Żyliśmy na terenach przeznaczonych dla czarnoskórych i tam też uczyliśmy w szkołach podstawowych.

Śmierć Matki Gertrude i wycofanie się Matki Antoinette stało się impulsem do nowego etapu w życiu naszego młodego zgromadzenia. Wiązało się to z koniecznością odnowy naszego Instytutu, obejmującej wszystkie dziedziny życia zakonnego.

Ubogacone doświadczeniem minionych lat czujemy się wezwane, tak jak nasza Matka, św. Aniela, aby być kobietami profetycznymi, dającymi świadectwo przez nasze życie ślubami. Idziemy naprzód zgodnie ze znakami czasów. Nasze kluczowe zasady to: prosty styl życia, serdeczność, solidarność z uciśnionymi, potrzebującymi i biednymi.

KANADA

SIOSTRY URSZULANKI Z CHATHAM

ursulinesisterschatham@ursulines.org

Historia

Urszulanki Unii z Chatham zostały założone w roku 1860 przez Matkę Ksawerę Le Bihan, która przybyła z Faouet (Francja) w 1853 r. i zamieszkała w Sault-Ste Marie, w stanie Michigan (USA), gdzie miała nadzieję na otwarcie urszulańskiego domu. Jej zamierzeniem było niesienie wiary dzieciom kolonistów /osadników/ i autochtonów /tubylców/. W 1859 r. zrozumiała, że jej marzenie spełzło na niczym. Zdecydowała się przyjąć propozycję Ojca Jaffre SJ, który prosił ją, aby przybyła do Chatham, w Ontario (wschodnia prowincja Kanady), gdzie było wielkie zapotrzebowanie na pracę wychowawczą. Matka Ksawera i Matka Angela Doyle przyjeżdżają do Chatham 9 maja 1860 r. Około 1866 r. zaczyna się budowa urszulańskiej akademii pod nazwą „The Pines” (Sosny) i w 1870 r. 14 zakonnice oraz 21 pensjonarek wprowadza się do nowego budynku. Liczba uczennic szybko wzrasta. W 1888 r. Urszulanki z Chatham tworzą nową fundację w Muskegon, w stanie Michigan (USA), a w 1896 w Saint-Ignace, również w Michigan. Ostatecznie te dwa domy łączą się z Urszulankami z Chatham. Dalsze połączenia mają miejsce w latach 1934 – 1966, gdy fundacje z Calgary, w Alberta (zachodnia prowincja Kanady), Vibank w Saskatchewan (środkowa prowincja Kanady) oraz Urszulanki Irlandzkie z Sarnia (w Ontario) przyłączają się do Urszulanek z Chatham.

Od 1900 r., wraz z rozwojem odrębnego systemu szkół w Ontario, pojawiają się liczne prośby ze strony nauczycieli z wielu parafii w diecezji London w Ontario (wschodnia prowincja Kanady). Urszulanki z Chatham wkraczają w okres ekspansji i otwierają domy w wielu miastach i wioskach na południu prowincji Ontario. Nauczają na różnych poziomach, od przedszkola do uniwersytetu, włącznie z nauczaniem na studiach handlowych i muzycznych. W 1962 r. Siostry Urszulanki z Chatham jadą do Chiclayo w Peru i nauczają tam w prywatnej szkole podstawowej. Po 12 latach administracja tej szkoły zostaje przekazana Stowarzyszeniu Rodziców, a Siostry oddały się pracy duszpasterskiej wśród ubogich, zwłaszcza w Urrunaga, „barrio” - dzielnicy na peryferiach Chiclayo. Dzisiaj obecność Urszulanek jest kontynuowana w Peru w sposób nietypowy dzięki współpracy między Kanadyjczykami i Peruwiańczykami. Świecka Wspólnota Świętej Anieli, angażująca grupę kobiet peruwiańskich, istnieje od przeszło 30 lat. Grupa „Ziarna Nadziei” gromadzi kanadyjskich świeckich z Ontario, siostry Urszulanki i peruwiańskich partnerów. Grupa poszukuje konkretnych sposobów solidarności z kobietami z Peru oraz promuje i rozwija różne projekty i możliwości wspólnej służby.

Po II Soborze Watykańskim siostry Urszulanki przyjęły orientację apostołską. W następnych latach ich apostołska służba nauczania poszerzyła się tak, aby objąć rozmaite projekty. Kierowane naczelną opcją na rzecz ubogich, otworzyły misje na północy Ontario, w Quebec, prowincjach Kanady Zachodniej i na Karaibach, gdzie ich celem jest świadczenie poprzez ich obecność o wartościach sprawiedliwości i pokoju, szczególnie wobec uciskanych i marginalizowanych.

Dzisiaj

Podążając za dyrektywami św. Anieli Merici odnośnie dokonywania zmian zgodnie z czasem, aby odpowiedzieć na potrzeby aktualne i przyszłe, Urszulanki - z uwagi na otoczenie - zbudowały w 2006 r. mniejszy dom. Jest to budynek, którego struktura ma certyfikat « LEED », a więc służy za model i narzędzie edukacyjne dla okolicznych osiedli. Urszulanki kontynuują swoje zaangażowanie, pełne zapału i udzielające się dla dobra ludzi z marginesu, dla kobiet i wszystkich uciśnionych na całej ziemi.

Te wartości zostały wyrażone na wielu kapitułach ostatnich lat i pozostają w centrum orientacji obecnych i przyszłych. Służba modlitwy i obecności, używanie zasobów finansowych i osobistych dla większej sprawiedliwości, postawa szacunku wobec całego stworzenia, to są projekty, które nadal angażują i dynamizują Urszulanki.

W styczniu 2015 r. Urszulanki liczą 83 profeski i pracują w trzech prowincjach kanadyjskich jak i w Peru. Od 2007 r. kwitująca siatka Towarzystek rozwinęła się w Ontario, w miastach Windsor, Chatham, London i Toronto. Składa się na nią pewna liczba kobiet, które pragną żyć głębszą duchowością i które regularnie spotykają się w swoich regionach, aby rozmyślać, dzielić się, zachęcać i podtrzymywać wzajemnie. Dzisiejsze Urszulanki, zjednoczone w duchu ze swoimi Towarzyszkami, ze Wspólnotą świecką św. Anieli Merici z Peru i z grupą „Ziarna Nadziei”, kontynuują odpowiedź na wyzwanie rzucone przez Anielę Merici, aby żyć jako kobiety ewangeliczne.

KANADA

UNIA KANADYJSKA URSZULANEK

Quebec

ursule.uc.mg@videotron.ca
www.ursulines-uc.com

Fundacja

Urszulanki Unii Kanadyjskiej wywodzą się od św. Marii od Wcielenia, córki św. Aniela Merici. W 1535 roku Aniela założyła w Brescii Towarzystwo dziewic, które rozwijało się potem na różne sposoby: jako gałąź świecka i jako zgromadzenia zakonne. Od 1594 r. Urszulanki znalazły się we Francji, przekształcając się szybko w Zakon. Kilkadziesiąt lat później, w 1639 r. Urszulanka z monasteru w Tours, Maria Guyart od Wcielenia, wyjechała z dwoma towarzyszkami, aby założyć klasztor i szkołę w Quebec, w Nowej-Francji (czyli w Kanadzie). Oddała swoje życie ewangelizacji dziewcząt tubylczych i Francuzek, pozostając głęboko zaangażowana w Kościele i w rodzajem się społeczeństwie.

Historia

Klasztor w Quebec fundował nowe klasztory, które stawały się z czasem autonomiczne: Trois-Rivieres (1697), Roberval (1882), Stanstead (1884), Rimouski (1906), Gaspé (1924). One z kolei otworzą inne domy. W 1930 r., pierwsza Unia regionalna zgrupuje klasztory z Quebec, Roberval i Stanstead. W 1936 r. Urszulanki z Quebec rozpoczynają misję w Sendai, w Japonii., podczas gdy te z Rimouski, dwanaście lat później tj. w 1948 r., fundują Hakodate (Japonia). W 1953 r. różne klasztory wywodzące się od Marii od Wcielenia grupują się, aby uformować Unię Kanadyjską Mniszek Zakonu Św. Urszuli. W jej skład wchodzi trzy Prowincje: Quebec, Trois-Rivieres, Rimouski i jedną Wice-Prowincję Japonii.

Nowa misja w Peru, ufundowana przez Prowincję Trois-Rivieres rodzi się w 1961 r. w Aucayo, w Amazonii. W 1971 r. Unia Kanadyjska i Unia Rzymska podpisują porozumienie w sprawie stowarzyszenia. W czasie Kapituły 1975 r. Wice-Prowincja Japonii i region Peru stają się Prowincjami. Prowincja Japonii zakłada w 1989 r. misję w Mati na Filipinach.

Od 2008 r. Prowincje Quebec, Trois-Rivieres i Rimouski tworzą tylko jedną Prowincję.

Dzisiaj

Urszulanki Unii Kanadyjskiej, przeżywają związek z Chrystusem Panem, trwając w relacji oblubieńczej, która karmi ich kontemplacją, wzmacnia więzi między nimi i przynagla do uczestnictwa w misji edukacyjnej Kościoła. Ten związek przeżywany we wspólnocie wiary i miłości pozwala im świadczyć o czułości Boga: dają swoje życie, aby zbierać Jego rozproszone dzieci i współpracują na rzecz promocji ludzkiej i duchowej osób, do których są posłane. (Konstytucje Alliance Nouvelle, numery 5, 37, 46 i 56). Takie wartości jak jedność, wrażliwość na osobę – na wszystkich i każdego z osobna, oraz relacje oparte na głębokiej miłości i poszanowaniu, zostały im przekazane przez ich założycielkę, św. Anielę i dziś usiłują je realizować poprzez:

- nauczanie i inne formy zaangażowania w szkołach prywatnych i publicznych na różnych poziomach,
- obecność przy młodzieży,
- zaangażowanie w duszpasterstwie parafialnym, socjalnym i służby zdrowia,
- towarzyszenie w wymiarze psychologicznym i duchowym (animacja rekolekcji i sesji, przygotowanie do Sakramentów, nauka wiary, formacja integralna osoby, pomoc osobom samotnym, starszym lub poszkodowanym, zaangażowanie względem samotnych matek),
- solidarność w walce o sprawiedliwość, pokój i integralność stworzenia,
- dzielenie się duchowością ze świeckimi, w szczególności z członkami Stowarzyszenia Świętej Anieli Merici.

Unia Kanadyjska liczy obecnie 306 profesek rozdzielonych na 3 prowincje: Quebec (227), Japonia-Filipiny (52) i Peru (22), do których dołącza się Dom Generalny (5). Na Filipinach są 2 nowicjuszek i 2 postulantki, podczas gdy w Peru 1 nowicjuszka i 2 postulantki.

KANADA

URSZULANKI Z BRUNO

Saskatchewan

ursulines@sasktel.net

Historia

Wspólnota w Bruno została założona w 1913 r. przez Urszulanki z Haselunne w Niemczech, które przybyły, aby otworzyć szkoły parafialne w małej diecezji Saskatchewan, zamieszkałej przede wszystkim przez emigrantów pochodzenia niemieckiego. Z powodu trudności w komunikacji z domem macierzystym w Niemczech podczas I wojny światowej, wspólnota Bruno w 1916 r. stała się autonomiczna i rozpoczęła przyjmować nowicjuszeki.

Urszulanki kontynuowały nauczanie w parafialnych szkołach, choć szkoły te były wówczas finansowane przez państwo. Przez wiele lat, praca zarówno w szkołach państwowych, jak i urszulańskich - stanowiła jedyny apostolat wspólnoty. Inne formy apostolatu zrodziły się dopiero po II Soborze Watykańskim i nieustannie je dziś rozwijamy, byśmy mogły odpowiedzieć na potrzeby obecnego czasu.

W 1967 r. została podjęta misja w Brazylii.

Dzisiaj

Urszulanki z Bruno, cztery lata przed 100. rocznicą (w 2019 r.), liczą 50 sióstr, z których większość przebywa w Saskatoon. Mimo że średnia wieku wynosi 81 lat, wiele sióstr jest aktywnych w służbie za wynagrodzeniem lub jako wolontariuszki. Hasło «Wychowywać dla Życia» nadal pozostaje ich dewizą, ale każdego roku interpretacja tej dewizy poszerza się – otwierając się na nowe i pasjonujące formy służby.

Ostatnio 12 sióstr przybyło do domu emerytów dla zakonnicek i świeckich, utworzonego przez Urszulanki z Prelate, przez inne kongregacje zakonne i urząd katolickiej Służby Zdrowia. Dzielenie posiłków z członkami innych kongregacji – męskich i żeńskich – oraz ze świeckimi otwiera coraz więcej możliwości dla idei «Wychowywać dla Życia».

W ciągu kilku ostatnich lat siostry wyzbyły się swoich wielkich posiadłości, w tym Akademii Świętej Anieli (pensjonat dla dziewcząt) i dwóch rezydencji studentek w Saskatoon. Sprzedaż innej wielkiej posiadłości jest w trakcie załatwiania.

Jak przedstawiono wyżej, okazuje się, że to nie zgromadzenie poszukuje nowych rodzajów posługi, lecz raczej „potrzeby” poszukują zgromadzenie. Tak jest w przypadku Służby Zdrowia, która ma długie listy oczekujących i zwraca się do sióstr z prośbą o przyjęcie osób potrzebujących opieki w Domu Świętej Anieli Merici, w ich własnym domu emerytów. W ten sposób otwierają się nowe formy «Wychowywania dla Życia» zapraszając i stawiając siostrom wyzwania do kontynuowania służby Bogu w imię Świętej Anieli.

KANADA

URSZULANKI Z PRELATE

osu.secretary@sasktel.net

Historia

W 1912 r. osiem Urszulanek z trzech niemieckich klasztorów przyjechało do Kanady, aby ufundować dom w Winnipeg, w którym siostry mogłyby się schronić w razie wznowienia Kulturkampfu. Jednak wkrótce przeniosły się one na zachód kraju, do Saskatchewan, gdzie przebywały kilka lat. Ostatecznie odpowiadając na zaproszenie Ojca Józefa Riedinger OMI, trzy z nich przybyły, w 1919 r., do wsi Prelate na południowym-zachodzie tej prowincji. Mieszkańcy wioski prawie natychmiast wybudowali siostron klasztor, do którego mogła wprowadzić się także duża grupa pensjonarek. Takie były początki klasztoru i Akademii Świętej Anieli, która jeszcze do dziś służy jako liceum z internatem dla dziewcząt i jest jedną z nielicznych tego typu szkół, które pozostały w kraju.

Krótko po pierwszej wojnie światowej, dwie spośród trzech pierwszych zakonnice powróciły do Niemiec. Jednakże trzecia z nich, Matka Klemencja Graffelder z Monasteru w Kolonii, pozostała aż do 1942 r., służąc wspólnocie jako przełożona w latach trudnej do opisanego biedy i niedostatku. Mimo ciężkich warunków, każdego roku do klasztoru urszulanek w Prelate wstępowały młode dziewczęta, pochodzące głównie z rodzin chłopskich. W 1943 r. wspólnota liczyła 100 członkiń. Kilka anglofonnych osadniczek, jak siostra Margaret Shea-Marx, wdowa i nauczycielka, siostra Teresa Baker, profesorka muzyki, położyły podstawy solidnej formacji duchowej i pedagogicznej kandydatek, przygotowującej je do nauczania w wiejskich szkołach publicznych, w których pojawiły się pierwsze katolickie języka niemieckiego. Ucząc czytania, pisania i arytmetyki, siostry dawały jednocześnie wysmienitą formację chrześcijańską. Rozwijały też młodzież artystycznie, prowadząc lekcje muzyki, plastyki i form teatralnych. Podczas wakacji katechizowały dodatkowo w wiejskich parafiach całego regionu.

Około 1965 r. zgromadzenie liczyło 160 sióstr, z których 90 było nauczycielkami w szkołach osadniczych miast i wiosek, przeważnie na zachodzie Saskatchewan. W początkach lat 70-tych siostry otworzyły misję w Swaziland, w Zimbabwie i w Brazylii, a nawet wśród tubylców aż na północy Kanady. Licząc się ze wzrostem wysokości pensji dla nauczycieli i z coraz wyższymi kwalifikacjami świeckich, siostry zaczęły usuwać się z nauczania i angażować się na innych terenach apostołskich, jak edukacja dorosłych, rekolekcje, towarzyszenie duchowe i psychologiczne, apostolat uniwersytecki, kapelaństwo, animacja parafialna, służba zdrowia, nauczanie specjalistyczne i administracja.

Dzisiaj

Podczas 86 lat historii (1919 do 2015 r.) siostry służyły w 86 miejscowościach. Dzisiaj większość sióstr przebywa w Saskatoon, gdzie znajduje się Generalat, Dom Emerytów, rezydencja apostołska i dwa akademiki dla studentek. Instytut zmniejsza się liczebnie i starzeje. Jednakże, jako uczniowie Chrystusa Zmartwychwstałego i jako córki św. Anieli Merici, kontynuujemy poszukiwanie nowych form « Wychowania dla Życia » gdyż w tym duchu tworzyłyśmy zawsze naszą historię. Ostatnio spisałyśmy ją i opublikowały w książce pt. « Dokąd teraz iść? Historia Sióstr Urszulanek z Prelate »

STANY ZJEDNOCZONE

URSZULANKI Z CINCINNATI

pkemper@tds.net

Historia

Tradycja pomocy potrzebującym i służby Urszulanek z Cincinnati rozpoczęła się od 20 sióstr. W odpowiedzi na prośbę Arcybiskupa Henry Moellera siostry przyjechały do Brown County w 1910 roku. Pod przewodnictwem Matki Fidelis Coleman i Matki Baptisty Freaner, siostry podjęły się odpowiedzialności za edukację dzieci nowej fali emigrantów w szkołach parafialnych. Siostry założyły wspólnotę w Walnut Hills, która znajdowała się w bardzo zróżnicowanym środowisku, lecz idealnym zarówno dla misji sióstr, jak i tego środowiska. Zostały zakupione dwie rezydencje mieszkaniowe przy ulicy McMillan i przeznaczone na klasztor oraz Akademię Św. Ursuli, która została otwarta 18 września 1911 roku. Rozpoczęło w niej naukę 63 uczniów w klasach pierwszej i drugiej. Obecnie jest to szkoła średnia. Szkoła podstawowa « St. Ursula Villa », została założona w 1961 roku.

Przez lata Urszulanki z Cincinnati formowały serca i umysły młodych ludzi w różnych lokalnych szkołach, takich jak: Holy Name, St. Monica, Nativity, All Saints, Our Lady of Visitation and St. Francis de Sales. W miesiącach letnich, siostry uczyły katechezy dzieci, które pochodziły z wiejskich regionów Archidiecezji.

Otwarcie w Kościele Katolickim, które nastąpiło po Soborze Watykańskim II, dało siostrom nowe możliwości posługi: duszpasterskiej, socjalnej, psychologicznej. Siostry w sposób twórczy i skuteczny podeszły do problemów rasowych, ekonomicznych i związanych ze sprawiedliwością, które pojawiły się w latach 60. i 70. Siostry docierały do ludzi, którzy żyli na bardzo niskim poziomie ekonomicznym, poprzez naukę w szkołach miejskich oraz przyjmując mniejszości etniczne do St. Ursula. Wspólnota założyła także Walnut Hills Centrum, które przygotowywało uczniów do egzaminu poprzez programy GED (General Educational Development) oraz specjalny program utworzony dla osób będących w potrzebie, uwzględniający edukację oraz przygotowanie młodych do zawodu.

Pod koniec lat 80, siostry rozpoczęły przekazywanie administracji ich szkół parafialnych w ręce świeckich nauczycieli. Urszulanki nadal poświęcały się edukacji, którą poszerzyły o kampusy uniwersyteckie, opiekę medyczną, osoby potrzebujące, pomoc psychologiczną w szkołach. Urszulanki, pragnąc pomagać kobietom w duchu Św. Anieli, założyły wraz z przyjaciółmi i osobami świeckimi «Virginia Noll Starfish Project» Projekt ten jest skierowany do kobiet w kryzysie, ma im pomóc do zmiany życia. Są to kobiety, które z różnych względów nie kwalifikują się do tradycyjnej pomocy socjalnej. W 2010 roku, Urszulanki z Cincinnati obchodziły Jubileusz 100 - lecia służby ludziom w Cincinnati.

Charyzmat dzisiaj

Urszulanki, idąc śladami św. Anieli i odpowiadając na potrzeby czasu, kontynuują apostołat w różnych środowiskach społecznych. Siostry często spotykają się razem na modlitwie, pracy, formacji ciągłej, wzajemnie się wspierają, dodają siły i wspólnie świętują. Kluczowymi elementami urszulańskiego życia są: troska o każdą siostrę oraz rozpoznanie godności i darów każdej osoby. Szanujemy nasze dziedzictwo, które jest dla nas inspiracją, przyjmujemy naszą obecną posługę z wezwaniami, które ona ze sobą niesie i planujemy przyszłość z wiarą i optymizmem. Św. Aniela błagała swoje córki, by były uważne na natchnienia Ducha Św. i służyły swoimi darami Bogu oraz ludziom. W tym duchu obecna posługa Urszulanek z Cincinnati jest bardzo zróżnicowana: uczestnictwo w zarządzaniu edukacją, wspólnoty w środowiskach osób najbardziej potrzebujących, posługa duszpasterska, formacja religijna dorosłych, sprawiedliwość społeczna i komunikacja. Kontynuujemy «pracę, by promować godność kobiet tak, by mogły rozwijać swoje dary w rodzinie, Kościele i społeczeństwie».

Aktualnie

Mamy 9 siostr profesek i jedną osobę, która, nie złożyła ślubów, a jedynie przyrzeczenia. Wszystkie siostry żyją i posługują w Archidiecezji Cincinnati.

STANY ZJEDNOCZONE

SIOSRY URSZULANKI Z CLEVELAND

Cleveland, Ohio

sdurkin@ursulinesisters.org

www.ursulinesisters.org

Historia

W 1850 roku, na zaproszenie Arcybiskupa, Mons. Amadeusa Rappe, cztery urszulanki i świecka Angielka, pod przewodnictwem Matki Marie de l'Annonciation Beaumont, wyjechały z Francji do Cleveland, w Rezerwacie Zachodnim, aby założyć wspólnotę Sióstr Urszulanek z Cleveland. Po kilku tygodniach od przyjazdu, otworzyły szkołę dla 300 dzieci. W ten sposób rozpoczęła się długa historia Urszulanek w diecezji Cleveland.

Dzisiaj

Urszulanki, znane dobrze ze wspaniałej pracy wychowawczej poszerzyły swoją misję, by odpowiedzieć na potrzeby ludzi. Dzisiaj, oprócz nauczania w szkole, lekcji prywatnych, administracji w szkołach, służymy także w duszpasterstwie, jesteśmy odpowiedzialne za edukację religijną, towarzyszymy duchowo ludziom, prowadzimy indywidualne i grupowe terapie, posługujemy w więzieniach, w szpitalach, gdzie sprawujemy opiekę duchową nad chorymi i pracujemy jako pielęgniarki. Prowadzimy także pracę socjalną wśród tych, którzy są dotknięci HIV/AIDS oraz formację zawodową i apostołstwo modlitwy.

W całym swoim apostołstwie opieramy się na świeckich współpracownikach i przyjaciółach, którzy pomagają nam zachować wizję i ducha Anieli w naszych wysiłkach podejmowanych w celu przemieniania społeczeństwa poprzez kontemplację, sprawiedliwość i współczucie. Cieszymy się naszą wspólną pracą w służbie ludowi Bożemu oraz podążaniem śladami Anieli Merici. Żyjąc razem misją Urszulanek, staramy się być wiernymi świadkami przesłania Ewangelii oraz znakami nadziei dla świata.

Obecnie jest nas 160 sióstr i średnia wieku wynosi 75 lat.

STANY ZJEDNOCZONE

SIOSTRY URSZULANKI Z LOUISVILLE

Louisville, Kentucky

jpeterworth@ursulineslou.org

www.ursulineslou.org

Historia

Siostry Urszulanki z Louisville (Kentucky) zostały założone w 1858 roku przez klasztor macierzysty Urszulanek ze Straubing (Bawaria) jako zgromadzenie autonomiczne. Mons. Martin J. Spalding, biskup Louisville, wysłał o. Leandra Strebera OFM, proboszcza kościoła św. Marcina, do Bawarii na poszukiwanie sióstr, które mogłyby uczyć j. niemieckiego w jego parafii oraz w innych parafiach diecezji. 31 października 1858 roku do Louisville przybyły: m. Salezja Reitmeier, m. Pia Schoenhofer i s. Maksymiliana Zwinger. W 1860 roku został otwarty nowicjat.

Historycznie z Louisville pochodzą fundacje Urszulanek z Paola, Kansas i Urszulanek z Mount St Joseph. Fundacja Paola istnieje od 1895 roku, druga w Owensboro (Kentucky) od 1912 roku. Do Urszulanek z Louisville przyłączyły się dwie inne grupy Urszulanek: Urszulanki z Columbii (Karolina Płd.) w 1938 roku i Urszulanki z Pittsburga (Pensylwania) w 1958 roku.

Dzisiaj

Obecnie Zgromadzenie Urszulanek z Louisville liczy 75 sióstr i 166 osób stowarzyszonych w USA oraz 42 osoby w Peru. Siostry działają apostołsko w 11 stanach Stanów Zjednoczonych, w Peru i Ameryce Południowej. Urszulanki są tam zaangażowane w służbę międzykulturową, w rozwój dzieci prowadzony metodą Montessori, w nauczanie w szkołach podstawowych i średnich, w służbę osobom z niepełnosprawnością, w opiekę zdrowotną, w apostołstwo parafialne, w duszpasterstwo i towarzyszenie duchowe, w wolontariat na rzecz osób w podeszłym wieku oraz w służbę dla zgromadzenia.

Charyzmat

Charyzmat Anieli jak i charyzmat Urszulanek z Louisville opiera się na kontemplacyjnej miłości Boga i w konsekwencji na otwieraniu się i pragnieniu służenia innym w ich potrzebach.

Określenie misji

Urszulanki z Louisville (Kentucky), zgromadzenie apostołskie Kościoła Rzymskiego Katolickiego, zakorzenione w duchu i tradycji św. Anieli Merici, angażuje się w życie modlitwy, we wspólnotę i w uczestnictwo w misji nauczania Kościoła. Formacja do życia chrześcijańskiego jest wspólnym apostołstwem wszystkich Urszulanek, która przekracza granice społeczno-ekonomiczne, rasowe i narodowe. Pomaga kobietom, mężczyznom i dzieciom, by żyć pełniej i rozwijać osobistą relację z Bogiem.

Wizja na przyszłość

Inspirowane przez podstawowe wartości modlitwy kontemplacyjnej, życia wspólnotowego i wychowania do życia chrześcijańskiego, a zarazem zwrócone w kierunku nowego tysiąclecia, my, Siostry Urszulanki z Louisville (Kentucky), widzimy nasze zgromadzenie, otwarte na zmiany i zaangażowane w:

- rolę profetyczną naszego zgromadzenia,
- przyjmowanie postawy kontemplacyjnej wobec całego stworzenia,
- wybieranie życia i rozeznawanie nowych sposobów życia Ewangelią.

STANY ZJEDNOCZONE

SIOSTRY URSZULANKI Z MOUNT SAINT JOSEPH

Maple Mount, Kentucky

sharon.sullivan@maplemount.org

www.ursulinesmsj.org

Historia

W 1874 roku, na prośbę o. Paula Josepha Volk, pięć Urszulanek z Louisville (Kentucky) przyплыnęło rzeką Ohio, by założyć szkołę dla dziewcząt na zachodzie Kentucky, w miejscu zwanym dziś Maple Mount, Kentucky. W 1895 roku siostry otworzyły tam oddzielny nowicjat dla kandydatek języka angielskiego, bowiem Urszulanki z Louisville były fundacją niemiecką, przybyłą z Bawarii. W 1912 roku Urszulanki z Mount Saint Joseph stały się zgromadzeniem niezależnym.

Nowa wspólnota rozprzestrzeniała się, przede wszystkim w wiejskich parafiach i małych miasteczkach, wysyłając nauczycielki do najbiedniejszych regionów Kentucky, Nebraska, Missouri i Nowego Meksyku. Pośród ich szkół, cztery przeznaczone były dla dziewcząt Afro - amerykańskich, a inne licznie przyjmowały dziewczęta pochodzenia meksykańskiego i indiańskiego. Te doświadczenia, jak również fakt posiadania i zarządzania przez wspólnotę aż po dzień dzisiejszy swoją własną fermą, ukształtowały ducha prostoty i gościnności, charakterystycznego dla sióstr, a zarazem ich zaangażowanie na rzecz sprawiedliwości i służby.

Szkoła, po stu latach działalności, została zamknięta, a w jej miejsce w 1983 roku otwarto Centrum Konferencyjne i Rekolekcyjne na Mont St Joseph, które przyjmuje rocznie ponad 5 000 osób. W 1925 roku w mieście Owensboro, w Kentucky, został otwarty Instytut Studiów Wyższych, przeznaczony dla studentek, który przekształcił się później w Uniwersytet Bressiański, centrum studiów sztuk wyzwolonych.

W latach 2005 i 2009 urszulańskie wspólnoty z Belleville (IL) i Paola (KS) połączyły się z Urszulankami z Mount Saint Joseph ubogając się wzajemnie swoimi darami jak i dzieląc się swoją bogatą historią.

Dzisiaj

Misja wspólnoty, jakim było nauczanie i formacja chrześcijańska, poszerzyła się o posługę diecezjalną i parafialną, służbę ubogim, chorym, ludziom w podeszłym wieku, więźniom, ofiarom przemocy, nielegalnym emigrantom, pracownikom sezonowym. Siostry angażują się w służbę poprzez „Water With Blessings„ (Woda z Błogosławieństwem) oraz przez UNANIMA International i United Nations NGO. Siostry obecnie służą w stanach: Illinois, Kansas, Kentucky, Louisiana, Minnesota, Missouri, New Mexico, New York, Tennessee, Dystrykcie Columbii oraz w Chile i Południowej Ameryce.

Zgromadzenie liczy 135 sióstr i ponad 400 osób stowarzyszonych – świeckich mężczyzn i kobiet, kapłanów oraz sióstr z innych zgromadzeń, które są związane z Urszulankami z Mount Saint Joseph poprzez modlitwę i pracę.

STANY ZJEDNOCZONE

URSZULANKI Z BROWN COUNTY

Saint Martin, Ohio

www.ursulinesofbc.org

Historia

W lipcu 1845 roku, po długiej i męczącej podróży, jednaście Urszulanek z Boulogne-sur-Mer i z Beaulieu (Francja), przybyło dyliżansem do wioski St Martin (Ohio), w wiejski region Brown County. Urszulanki przybyły tam na prośbę Biskupa Cincinnati, Mons. Johna Baptisty Purcella, który wcześniej udał się do Europy w poszukiwaniu sióstr, które podjęłyby się nauczania w jego prężnie rozwijającej się diecezji. Odpowiedzialną za tę grupę była s. Julia Chatfield od Wniebowzięcia, Urszulanka z Boulogne-sur-Mer. Z pochodzenia była Angielką, która uczyła się w szkole Urszulanek we Francji, gdzie nawróciła się na katolicyzm. Zaraz po tym wydarzeniu rodzice się jej wyparli. Powróciła więc do Boulogne i wstąpiła do Urszulanek. Gdy pojawiła się możliwość pracy w Brown County, chętnie stanęła na czele pionierskiej grupy urszulańskich misjonarek. Siostry wprowadziły się do małego budynku, zajmowanego wcześniej przez dwunastu seminarzystów. Warunki mieszkaniowe okazały się tak skromne, że podczas pierwszej, długiej i mroźnej zimy, można było przeprowadzić test na wytrzymałość. Chociaż i inne miejscowości stanu Ohio upominały się o obecność zgromadzenia nauczającego, s. Julia pozwoliła Biskupowi miejsca zdecydować o ich pobycie w St Martin, 64 km na wschód od Cincinnati. Siostry były znane oficjalnie jako Urszulanki z Brown County. W lutym 2005 roku, podczas uroczystości w Georgetown, stolicy Brown County, s. Julia Chatfield została odznaczona za swoją działalność pionierską i nauczycielską. Jej inicjatywy przetrwały do dziś.

Szkoła Urszulanek z Brown County

Naukę w początkowych klasach rozpoczęły siostry w październiku 1845 roku. W kwietniu 1846 roku, dzięki funduszowi otrzymanemu z Francji, wykonały szkice planów nowego budynku, nazwanego oficjalnie „Instytutem Literackim św. Urszuli”. Instytut został zatwierdzony przez stan Ohio aktem prawnym z 6 czerwca 1846 roku. Szkoła rozwijała się bardzo dobrze i przyjmowała internistki tak z północy, jak i z południa kraju, mimo niestabilności sytuacji politycznej społeczeństwa, które wkrótce zaangażowało się w wojnę domową. W ciągu następnych 20 lat pojawiły się dwa budynki oraz kaplica Serca Bożego. Internat przyciągał dziewczęta z Ohio i z okolicznych stanów, a później także z Ameryki Centralnej i Południowej. Działo się tak, gdyż szkoła posiadała wyśmienitą opinię, szczególnie ze względu na wysoki poziom nauczania muzyki i plastyki. W latach 70 – tych zmniejszyła się liczba zapisów do szkoły z internatem i w 1981 roku Kapituła zdecydowała o zamknięciu szkoły.

Nowe Fundacje

Urszulanki z Brown County założyły nowe fundacje i zaczęły także uczyć w innych regionach kraju: w Springfield (Illinois) od 1857 roku, w Columbii (Płd. Karolina) od 1858 roku, w Opelousa (Luizjana) od 1861 roku i w Santa Rosa (Kalifornia) od 1880 roku. W 1890 roku dwie siostry poprosiły zarząd Montany, by wraz z kilkoma Urszulankami z Toledo, mogły działać wśród amerykańskich Indian. W 1910 roku 20 zakonnic zapoczątkowało nową fundację w Cincinnati. Wielkoduszna odwaga tych kobiet, wyjeżdżających, aby pomagać tam, gdzie ich potrzebowano, była

wyjatkowa. Gdy zaczęła wzrastać liczba kościołów parafialnych w małych wioskach niedaleko St. Martin, siostry umiały porzucić swe pół-klauzurowe życie, by i tam uczyć dzieci i przygotowywać je do sakramentów. Często bardzo świadomie wykorzystywały na ten cel ostatnie godziny lekcyjne bądź weekendowe poranki. Siostra Julia, *nasza Matka*, zmarła w 1878 roku, pozostawiając po sobie dziedzictwo odwagi, głębokiego zawierzenia Panu i wierności charyzmatowi św. Anieli Merici.

Instytut Urszulanek

W 1898 roku Siostry kupiły w Cincinnati duży dom, znany pod nazwą *Instytut Urszulanek*. Kilka lat później Instytut zapewniał 12-letni cykl nauczania, rozpoczynając od grup przedszkolnych. W latach 60-tych wzrost liczby uczniów w szkole średniej doprowadził do zlikwidowania szkoły podstawowej. W 1970 roku szkoła została przeniesiona na przedmieścia, do zakupionej w Blue Ash posiadłości, gdzie Instytut mógł powiększyć liczbę przyjmowanych uczniów dwu, a nawet trzykrotnie. W 2005 roku, budowa gmachu nauk ścisłych i matematycznych pozwoliła siostronom odpowiedzieć na potrzeby czasu i wyjść naprzeciw zainteresowaniom ciągle rosnącej liczby studentów. Poświęcenie i umiejętności nauczycieli, personelu administracyjnego i Rady Instytutu są zawsze podporą dla Instytutu, którego misją jest «nauczanie młodych kobiet tak, by rozwijać w nich ducha, inteligencję, serce i wyobraźnię».

College Chatfield

W połowie lat 1950 «Chatfield College» (Urszulański Instytut Kształcenia Nauczycieli) połączył się z Collegem Urszulanek w Cleveland (Ohio), by formować tam młode siostry. College ten przyciągnął zainteresowanie okolicznych mieszkańców i w 1971 roku stał się niezależną szkołą, oficjalnie znaną jako Chatfield College dla upamiętnienia siostry Julii Chatfield. Jest to jedyny trzyletni prywatny Katolicki College Sztuk Wyzwolonych w stanie Ohio. Mogą się do niego zapisywać kobiety i mężczyźni, którzy chcą uczyć się do szkoły w celu zdobycia wykształcenia w sztuce, lub w celu osobistego ubogacenia się. College obejmuje swym zasięgiem pięć okręgów rolniczych w południowo-zachodniej części Ohio. Filia tej szkoły została także otwarta w Cincinnati.

Poza klasą szkolną

Rozrastające się przedmieścia sprawiały, że na ich terenie powstawały nowe szkoły. Księża potrzebowali do pracy w tych szkołach sióstr ze zgromadzeń nauczających. Urszulanki z Brown County posłały swoje siostry do pomocy w Cincinnati, Dayton, Springfield i Owensville. Urszulanki angażowały się w nauczanie i administrację szkół podstawowych, średnich i wyższych. Gdy Sobór Watykański II zaprosił zgromadzenia do pogłębienia charyzmatu swoich założycielek, nie wyrzekając się swych edukacyjnych tradycji, siostry opuściły klasy, by wejść pełniej w misję Kościoła, w jakimkolwiek byłoby to miejscu. W odpowiedzi na potrzeby czasu i podążając za natchnieniami Ducha Świętego, siostry angażowały się w służbę duszpasterską w szpitalach, parafiach, więzieniach, u osób w podeszłym wieku i na różnych szczeblach administracji kościelnej. Kontynuowały nadal nauczanie, włączając w nie rdzennych mieszkańców Alaski i uchodźców z Haiti mieszkających w USA. Siostry służą ubogim, zarówno w miastach, jak i w środowiskach wiejskich, angażując się w towarzyszenie duchowe i prowadzenie rekolekcji. Te z nich, które są uzdolnione muzycznie plastycznie czy pisarsko, wnoszą swój wkład we właściwe im dziedziny nauki.

Dzisiaj

Obecnie Zgromadzenie liczy 27 profesek, których średnia wieku wynosi 83 lata. Pięć siostr mieszka i służy apostołsko w St. Martin, pięć innych mieszka w domu opieki w Cincinnati, inne mieszkają w pobliżu miejsca ich misji w Cincinnati. W 2003 roku Kapituła zatwierdziła formę zarządzania, która pozwala siostrom na większy udział w sprawowaniu władzy i większe uczestnictwo w dzieleniu odpowiedzialności. Tytuł «przełożona » " zmieniono na « *Congregational Minister* », a rada składająca się z dwóch siostr została wybrana na 4-letnią kadencję z możliwością jej przedłużenia.

W 2007 roku Kapituła zatwierdziła wybór tylko jednej «*Congregational Minister* » na cztery lata z możliwością bycia wybraną ponownie na następne cztery lata. Od 2015 roku taka jest obecnie forma zarządu.

STANY ZJEDNOCZONE

URSZULANKI Z TOLEDO

Toledo, Ohio

ssherman@ursulinecenter.org

Historia

Fundacja Zgromadzenia Urszulanek z Toledo (Ohio) została zapoczątkowana 12 grudnia 1854 roku, wraz z przybyciem do Toledo 5 sióstr wysłanych przez Urszulanki z Cleveland (Ohio), które same zostały posłane 4 lata wcześniej przez Zgromadzenie z Boulogne-sur-Mer (Franja), na prośbę o. Amadeusza Rappe. Siostry te uznały za konieczność zapewnienie nauczania w duchu katolickim w nowych parafiach, ustanawianych na potrzeby emigrantów.

Pierwszymi Urszulankami przybyłymi do Toledo były: Matka od Serafinów Young, przełożona, oraz siostry: Stanisława Cahil, Teresa Foley, Franciszka Ksawera Dietz i Klara Rogers. Już cztery dni po przybyciu otworzyły one drzwi swojego domu dla 200 dzieci w tak zróżnicowanym wieku, że można było rozpocząć nauczanie na wszystkich poziomach szkolnych.

W odpowiedzi na rosnącą liczbę prośb o szkoły katolickie, Urszulanki udały się do wielu parafii w miastach i zaczęły tam tworzyć solidny system szkolnictwa katolickiego. Jednocześnie zachowały własną szkołę prywatną, Instytut Urszulanek z Toledo (dziś zwany Instytutem św. Urszuli «St Ursula Academy»), by utrzymać swą edukację tradycyjną przeznaczoną dla dziewcząt. W 1873 roku stan Ohio przyznał Instytutowi prawo do wydawania dyplomów na wszystkich poziomach. Urszulanki jako pierwsze otworzyły też w mieście przedszkole oraz «College Mary Manse» dla młodych dziewcząt.

W 1876 roku korporacji szkolnej nadano oficjalną nazwę «Klasztor Urszulanek Serca Bożego», i nazwę tą rozciągnięto na całe Zgromadzenie.

W 1884 roku Matka Amadeusza Dunne udała się wraz pięcioma siostrami w podróż do Montany, gdzie otworzyły one szkołę dla Indian oraz dla emigrantów zamieszkujących ten region.

Dzisiaj

W roku 2015 jest nas 36 sióstr, z których jedna pracuje w Peru oraz 133 osoby zrzeszone. Większość z nich znajduje się w północno – zachodniej części stanu Ohio

Biura Korporacji znajdują się obecnie pod adresem: 4045 Indian Road, Toledo, OH 43606. Instytut św. Urszuli, utrzymywany przez Zgromadzenie Urszulanek, mieści się pod numerem 4025 Indian Road, Toledo, OH 43606. Natomiast Centrum Urszulanek, 4035 Indian Road, Toledo, OH 43606, zostało przyłączone do domu opieki *Medicaid* et *Medicare* dla sióstr, kapłanów i osób zrzeszonych z Urszulankami.

Urszulanki z Toledo kontynuują formację chrześcijańską w szerokim tego słowa znaczeniu, tak jak pragnęła tego św. Aniela: pielęgnując dobre relacje, by być kontemplatywnie obecne w zmieniającym się świecie.

STANY ZJEDNOCZONE

URSZULANKI Z YOUNGSTOWN

Youngstown, Ohio

ursulinesisters@theursulines.org

Historia

W 1874 roku pięć Urszulanek z Cleveland (Ohio) założyło nową fundację w Youngstown (Ohio). W kolejnych latach przybyły siostry z Cleveland i z Toledo, Ohio, by pomóc szkole parafialnej św. Kolumba. W 1876 roku przełożoną całej grupy została mianowana siostra Lawrence McCaffrey z Toledo. Służyła wspólnie jako przełożona ponad 20 lat i jest uznawana za fundatorkę Urszulanek z Youngstown.

Urszulanki z Youngstown poświęciły się całkowicie pracy w szkołach parafialnych, wzorując się na wspólnotach, z których pochodziły. W 1905 roku otworzyły Instytut dla młodych dziewcząt, który w 1931 roku przekształcił się w szkołę koedukacyjną, a w latach 50-tych stał się Instytutem diecezjalnym.

Zgromadzenie rozwijało się dynamicznie aż do lat 60-tych XX wieku. Swym apostołstwem obejmowało różne typy szkół w Mahoning, w Columbianie i w Stark (w płn.-wsch. części Ohio). W 1963 roku siostry wybudowały nowy dom macierzysty w Canfield, niedaleko Youngstown i otworzyły żłobek dla dzieci. W 1993 roku powstały dwa nowe budynki, w których mieściło się Centrum Urszulanek i przedszkole.

Tak, jak inne wspólnoty zakonne, Urszulanki z Youngstown poważnie potraktowały wezwanie Soboru Watykańskiego II do odnowy życia. Siostry oddały się uważnej lekturze Ewangelii i dokumentów soborowych, na nowo odkrywały swoją własną historię i charyzmat wywodzący się od Córek św. Anieli.

Przemiany lat 60-tych dotknęły także siostry z Youngstown. W tym czasie wiele z nich opuściło wspólnotę. Mniej osób wstępowało, dlatego w ostatnich latach gwałtownie wzrosła średnia wieku sióstr

W 1987 roku wspólnota zatwierdziła deklarację swej misji, która określa, że formacja chrześcijańska jest podstawowym celem apostołstwa sióstr. Deklaracja ta wzywa siostry, by miały szerokie spojrzenie na zagadnienie misji, lecz nie wykraczały ze swoją posługą poza diecezję Youngstown, by były twórcze w podejmowanym duszpasterstwie, w którym w sposób szczególny zostaną uwzględnione rodziny i ubodzy. Jak córki św. Anieli, w zgodzie z deklaracją swej misji, siostry celebrować misterium paschalne, które ma miejsce w doświadczeniach życia, w Piśmie św. i sakramentach, szczególnie w Eucharystii.

Dzisiaj

Obecnie wspólnota liczy 46¹ profesek wieczystych. Większość z nich jest na emeryturze lub są zaangażowane w różne formy apostołstwa: nauczanie, formację chrześcijańską, duszpasterstwo parafialne, opiekę społeczną, pracę wśród osób w podeszłym wieku, duszpasterstwo szpitalne i więzienne, Centrum Urszulańskie i służbę na rzecz wspólnoty.

Zgromadzenie angażuje się również w liczne akcje, poprzez które może wypełniać swoją misję i uczestniczyć w budowaniu Królestwa Bożego. Jedną z takich inicjatyw dotyczy wsparcia finansowego dla ubogich. W ramach tej pomocy realizowany jest projekt związany z różnorodną pomocą na rzecz ubogich kobiet. Obejmuje on edukację, formację zawodową, dawanie schronienia - okresowego lub na dłuższy czas - bezdomnym kobietom z dziećmi. Inny projekt dotyczy chorych na AIDS, którym siostry służą poprzez: przyjaźń i wsparcie, opiekę duszpasterską, rozprowadzanie żywności i innych artykułów pierwszej potrzeby, prawną ochronę dzieci i zapewnienie klinicznej opieki zdrowotnej.

Drugą inicjatywą skierowaną jest do kobiet zrzeszonych z siostrami, które dzielą z Urszulankami wiarę, modlitwę i apostołstwo, pozostając całkowicie zaangażowane w swoich własnych rodzinach i domach.

---

¹ Liczba członkiń, łącznie z nowicjuskami na dzień 1 stycznia 2015 znajduje się w Annuario Pontificio 2015.

INDIE

SIOSTRY SATYASEVA KATECHETKI RODZIN (SCS)

scs.satyaseva@gmail.com

Historia

Jesteśmy zgromadzeniem rodzimym założonym w Indiach w odległej wiosce przy nowo utworzonych osiedlach ubogich społeczności w Mariapura, wieś Kollegal Taluk dystrykt Chamarajanagar, stan Karnataka w diecezji Mysore. Naszą założycielką jest Matka Regina Woroniecka, siostra misjonarka, która należała do urszulanek Unii Rzymskiej prowincji polskiej. Pracując jako misjonarka w tym regionie, odczytując znaki czasu i potrzeby miejsca, stała się instrumentem Ducha Świętego i pod Jego natchnieniem założyła nasze Zgromadzenie.

Jak wskazuje to nazwa w Sanskrit jesteśmy w służbie Bożej Prawdy. Naszym charyzmatem jest służba Prawdzie poprzez ewangelizację i katechezę rodzin w zaniedbanych, ubogich i mniej uprzywilejowanych terenach.

Główne nasze działania apostolskie podejmowane wśród wiejskiej ludności są następujące:

- Formacja wiary w rodzinach poprzez ewangelizację i katechezę
- Katecheza i biblijne instrukcje w rodzinach poprzez regularne spotkania
- Katecheza w rodzinach przy różnych okazjach i uroczystościach
- Katecheza w grupach wiekowych, przygotowanie do sakramentu małżeństwa, legalizacja małżeństw; pomoc w apostolskiej, katechetycznej i duszpasterskiej działalności w parafii
- Duchowa opieka nad starszymi i chorymi w rodzinach
- Duszpasterstwo młodzieży i katechezy w parafiach i szkołach
- Dbanie o opuszczonych w rodzinach
- Troska o księży emerytów.

Drogą do osiągnięcia celu, jakim jest formacja wiary w rodzinach jest nasze zaangażowanie w wielorakie działania apostolskie, takie jak:

- Apostolstwo w szkole
- Animowanie i programy podnoszące świadomość kobiet i dorastających dziewcząt
- Korepetycje dla dzieci rozpoczynających szkołę i edukacja dorosłych
- Szkolenia zawodowe dorastających dziewcząt
- Ośrodki dziennego pobytu dla dzieci kobiet pracujących
- Programy podnoszenia świadomości zdrowotnej.

Żyjemy zgodnie z zamysłem naszej Matki Założycielki « Kochajmy Kościół, ponieważ Chrystus żyje w nas i między nami. Stawajmy się prawdziwym obrazem Kościoła w naszych wspólnotach. Przemienione łaską Ducha Świętego chcemy żyć podjętymi zobowiązaniami, będąc widocznym, ewangelicznym i eklezyjalnym znakiem obecności Boga pośród ludzi ».

Nasza duchowość wyrasta z dziedzictwa przekazanego nam przez Matkę Reginę uformowaną w duchu urszulańskim oraz czerpie z Ewangelii św. Jana, Ewangelii miłości. W codziennym praktykowaniu charyzmatu widoczne są elementy duchowości mericiańskiej przekazanej nam przez naszą fundatorkę. Matka Regina bardzo mocno podkreślała apostołat wśród rodzin jako najważniejszy w naszej indyjskiej rzeczywistości.

Dzisiaj

Obecnie jest nas 150 sióstr pracujących w 29 wspólnotach, w Archidiecezji Bangalore, Delhi, Agra w Indiach, i archidiecezji w Kolonii i Trewirze w Niemczech. W Indiach siostry służą w diecezjach: Mysore, Thanjavur, Kannur, Punalur, Varanasi, Bareilly, Kurnool, Khammam, Assam i w Polsce w diecezji Bydgoszcz – w miejscu urodzenia Matki Reginy Woronieckiej.

Słowo **Satyaseva** (w służbie prawdzie Bożej) wyraża charyzmat naszego Zgromadzenia. Chodzi o życie w głębokim zjednoczeniu z Jezusem Chrystusem i niesienie rodzinom Dobrej Nowiny o zbawieniu poprzez ewangelizację i katechezę rodzin.

Usiłujemy całkowicie oddać się Bogu na służbę miłości, żyjąc życiem prostym i ubogim. W działalności apostołskiej cenimy szczególnie pracę na rzecz ubogich i zaniedbanych. Czynimy to żyjąc we wspólnotach zjednoczone - w duchu św. Anieli - więzami wiary i miłości jako członkinie tej samej rodziny, choć pochodzimy z miejsc różniących się etnicznie i kulturowo.

Podzielamy miłość św. Anieli do Kościoła, co wyrażamy poprzez miłość i solidarność z Kościołem lokalnym, podejmując apostołstwo rodzin i katechezę raczej w łączności ze wspólnotą parafialną niż poprzez tworzenie własnych dzieł apostołskich. To samo dotyczy naszej posługi wobec ubogich. Wypraszamy wstawiennictwo św. Anieli dla naszej działalności apostołskiej podczas codziennej modlitwy porannej i wieczornej zgodnie z zaleceniami Matki Reginy, którą ożywił duch św. Anieli.

Liczba profesek z dnia 1 stycznia 2015

Liczba wszystkich profesek :	150
Liczba profesek w Indiach	133
Liczba profesek w Niemczech	14
Liczba profesek w Polsce	03
Nowicjuszki	06
Postulantki	07
Kandydatki	10

INDIE

KONGREGACJA URSULANEK FRANCISZKANEK

Mangalore

somarpannufc@gmail.com

Historia

Za dzień powstania Zgromadzenia Urszulanek Franciszkanek uznajemy Niedzielę Zmartwychwstania 10 kwietnia w 1887 roku. Tego pamiętnego dnia młody niemiecki misjonarz **O. Urban Stein SJ** zgromadził w katedralnej parafii pw. Różańca Świętego w Mangalore, na południu Indii 12 dziewcząt pomagających mu dotąd w różnorodnych pracach na terenie parafii. Te młode kobiety - żarliwe, dobrze wykształcone, należące do szlacheckich rodzin w Mangalore - związały się wówczas z Bogiem poprzez ślub dziewictwa i służbę Kościołowi lokalnemu. Tak powstało pobożne stowarzyszenie świeckich kobiet, nazwane „**Towarzystwem św. Urszuli**”. Ojciec Stein nadał mu Regułę i Przepisy Życia Towarzystwa św. Urszuli założonego przez św. Anielę Merici i skontaktował je z Towarzystwem św. Urszuli w Brescii, we Włoszech. Te kontakty, przerwane podczas I wojny światowej, zostały wznowione kilka lat temu.

Początkowo członkinie Towarzystwa żyły w swoich rodzinach i gromadziły się razem na cotygodniowych spotkaniach, a także podczas miesięcznych dni skupienia i corocznych rekolekcji. O. Stein, ich duchowy kierownik, zapewniał im konferencje i formował je do życia kontemplacyjno-apostolskiego, realizowanego w środowisku rodzinnym i w Kościele lokalnym. Członkinie Towarzystwa oddały się całkowicie na służbę Panu i Kościołowi lokalnemu. Katechizowały w rodzinach, parafiach, dzielnicach miast, przygotowywały dzieci do uczestniczenia w liturgii i przyjęcia sakramentów. Rozwijały w rodzinach i w czasie celebracji liturgicznych ducha modlitwy. Troszczyły się o Dom Boga, oto, by był zawsze przygotowany na modlitwę i czynności liturgiczne. Stawały się animatorkami i liderkami różnych wspólnot świeckich w parafiach. Poprzez działalność miłosierdzia i miłości dawały specjalne świadectwo Chrystusowi. Klasztor św. Urszuli, Bolar służył jako centrum planowania tych akcji.

Pierwotny zapał członkiń Towarzystwa przygasł po przedwczesnej śmierci jego założyciela, O. Urbana Stein 21 października 1888 r. Jednakże te młode kobiety pod przewodnictwem Matki Nymphy Fernandes odnalazły szybko pierwotnego ducha.

Kanoniczne zatwierdzenie

Z czasem Towarzystwo św. Urszuli rozprzestrzeniło się na teren kilku innych parafii diecezji Mangalore. Z biegiem lat sposób życia siostr zaczął upodabniać się stopniowo do życia zakonnego. Dnia 13 maja 1934 roku Towarzystwo zostało zatwierdzone kanonicznie przez Kościół i otrzymało nazwę «Siostry Katechetki św. Urszuli»

Mimo szacunku, jakim cieszyły się Urszulanki z racji ich prostego i ubożego stylu życia oraz misyjnego zapału, którym się odznaczały, miały one mało powołań w porównaniu z innymi zgromadzeniami, które prężnie się wówczas rozwijały. Przyczyny były oczywiste: żyjąc skromnie, nie mając wystarczających środków na utrzymanie, mieszkając wśród ubogich na wsi, nie przyciągały takim sposobem życia młodych, wykształconych dziewcząt z miasta. Co więcej, w tym czasie, w pierwszym okresie swego istnienia Urszulanki składały jedynie dwa śluby – dziewictwa i wytrwałości – co dodatkowo nie zachęcało kandydatek do wstąpienia.

Połączenie z Franciszkankami

Żyjąc w niepewności i opuszczeniu, prawdziwie w duchu św. Anieli, która była franciszkańską tercjarką i żyła apostołskim i misyjnym duchem « Biedaczyny z Asyżu » siostry Urszulanki w Mangalore, chcąc pogłębić swoje życie zakonne wyraziły pragnienie przyłączenia się do rodziny franciszkańskiej. Za pośrednictwem O. Pacifika, kapucyna otrzymały one 16 sierpnia, 1955 « Potwierdzenie Przyłączenia » i instytut został nazwany « Zgromadzeniem Urszulanek Franciszkanek ». Po połączeniu z franciszkankami nastąpił stały przyrost kandydatek do Zgromadzenia i siostry rozprzestrzeniły się poza diecezję Mangalore. Gdziekolwiek siostry się udawały zawsze starały się zachować formację wiary i apostołat zorientowany na wieś i ubogi franciszkański styl życia nacechowany ewangeliczną prostotą.

Zgromadzenie na prawie papieskim

W roku 1995 - bardzo ważnym w naszej historii – Zgromadzenie zostało zatwierdzone przez Kościół jako instytut na prawie papieskim, a Konstytucje na nowo zatwierdzone przez Kongregację ds. Instytutów Życia Konsekrowanego w Rzymie.

Urszulanki Franciszkanek Stowarzyszenie Świeckich

W roku 2012, gdy Zgromadzenie obchodziło Jubileusz 125 rocznicy (1887-2012) założenia Towarzystwa św. Urszuli powstało Świeckie Stowarzyszenie Urszulanek Franciszkanek (UFLA). Dzięki niemu poszerzyła się możliwość współpracy ze świeckimi i możliwość wykorzystania ich wiedzy i licznych darów w działalności nie tylko Kościoła, ale także do współpracy z Panem w Jego winnicy w świeckich dziedzinach życia.

Obecnie 275 osób jest czasowo związanych ze Stowarzyszeniem Świeckich.

Charyzmat i misja Urszulanek Franciszkanek

W naszych wysiłkach łączenia urszulańskiego i franciszkańskiego charyzmatu coraz głębiej sięgamy do korzeni dwóch prawdziwie silnych źródeł energii, które ożywiały i odnawiały Kościół w wiekach średnich. To duchowe dziedzictwo przekazane nam przez naszych patronów. O. Urban Stein ofiarując swojej małej roślinie « Towarzystwu św. Urszuli » Regułę życia św. Anieli Merici, jej ducha i charyzmat nieświadomie otworzył nas na przemożny wpływ św. Franciszka, na powstanie tej Reguły. Wydaje się więc opatrnościowe, że w sposób nieprzewidziany przez naszego Założyciela zmierzałyśmy ku franciszkańskiej drodze życia.

Tak więc ponownie formułujemy nasz **Charyzmat**:

Coraz głębiej dzielimy życie ludzi jedynie « dla miłości Boga », żyjąc w prostocie głosimy orędzie Bożego królestwa, które prowadzi do pełni życia.

Czujne na znaki czasu i wierne charyzmatowi Instytutu, duchowi św. Anieli i Franciszka angażujemy się w służebną misję Kościoła, szczególnie poprzez ewangelizację (formację wiary poprzez katechezę), edukację młodych (formalną i nieformalną) i duszpasterstwo na rzecz poszanowania godności kobiet, ich pełnego rozwoju i wykształcenia, służbę socjalno-medyczną wśród ubogich, sierot i opuszczonych itp. Wszystko to czynimy zgodnie z dewizą: Pro Amore Dei, **WSZYSTKO DLA MIŁOŚCI BOGA**, żyjąc w prostocie, ubóstwie i poświęceniu tak, by w najkrótszym czasie zaskarbić największe dobra w duchu Założyciela. Naszym celem jest: dać życie, życie w obfitości (por. J 10,10)

Kilka danych liczbowych

Obecnie Kongregacja Urszulanek Franciszkanek obejmuje swą działalnością całe Indie a nawet wykracza poza granice kraju. Poprzez życie naznaczone służbą, Siostry świadczą o Chrystusie i głoszą Dobrą Nowinę w 28 diecezjach Indii, w 4 diecezjach Europy (w Niemczech i we Włoszech) oraz w 4 diecezjach Afryki (Tanzanii i Kenii) w 134 wspólnotach.

Liczba wszystkich siostr w dniu 1 stycznia 2015 roku wynosiła 861.

Domy zakonne i liczba siostr w danym kraju na dzień 01.01.2015

Kraj	Domy	Postulantki	Nowicjuszki	Profeski	
				Czasowe	Wieczne
Indie	117	19	41	168	616
Italia	03	--	--	--	16
Niemcy	06	--	--	--	23
Tanzania	05	05	05	13	15
Kenia	03	--	--	03	07
Razem	134	24	46	184	677

INDIE

**DINASEVANASABHA (DSS)
SŁUGI UBOGICH**

Pattuvam, Kannur – 670 143, Indie

dssgeneralateptvm@gmail.com

www.dinasevanasabha.com

Zgromadzenie Dinasevanasabha (Sługi Ubogich) założyła S. Petra Moennigmann (1924 – 1976), niemiecka Urszulanka z klasztoru Werl, Niemcy. Przyjechała do Indii w 1966 z pragnieniem pracy wśród biednych i opuszczonych. Dnia 1 czerwca 1969 - z przyzwoleniem bp. Aldo Naria Patroni SJ. - założyła Zgromadzenie Dinasevanasabha Sługi Ubogich w diecezji Calicut, miejscowości Pattuvam, stanie Kerala, w Indiach

S. Petra jako urszulanka miała specjalne nabożeństwo do św. Anieli Merici. Dlatego na patronkę założonego przez siebie zgromadzenia wybrała św. Anielę Merici i od samego początku dała jego członkiniom mericiańską formację duchową i apostołską. Nawet dziś charyzmat i duchowość Zgromadzenia pozostaje pod silnym wpływem i kolorytem nauczania św. Anieli Merici, zwłaszcza w jego dziełach miłosierdzia i miłości wobec chorych i pracach na rzecz podniesienia i wzmocnienia pozycji kobiet i dziewcząt.

Charyzmat Zgromadzenia można streścić w słowach samej Założycielki: **Służba w Miłości i Ubóstwie**. Członkinie uformowane są przez Założycielkę do życia prostego z ubogimi i jak ubodzy. Zgromadzenie koncentruje się na pracy edukacyjnej, socjalnej, ekonomicznej, medycznej i kulturalnej dla biednych i wyrzuconych na margines ludzi.

Zgromadzenie jest na prawie papieskim. W jego skład wchodzi: 4 prowincje, 95 domów i 639 sióstr (607 profesek, 22 nowicjuszki, 10 postulantek). Siostry pracują w różnych częściach Indii i w kilku miejscach w Niemczech. Przełożoną generalną jest obecnie S. Daniela DSS. Generalat Zgromadzenia znajduje się w Pattuvam.

NIEMCY

KONGREGACJA URSZULANEK Z CALVARIENBERG-ARHWEILER

info@ursulinen-calvarienberg.de

www.ursulinen-calvarienberg.de

Założona w 1838

Generalat i Nowicjat znajdują się w macierzystym domu w Calvarienberg - Ahrweiler

Kongregację tworzą następujące domy :

AHRWEILER	–	Calvarienberg
KREFELD	–	Marienschule
TRIER	–	Heiligkreuz

Obecnie Kongregacja liczy 38 profesek wieczystych.

Nasz apostolat obejmuje :

- Nauczanie i wychowanie :
  - 2 szkoły średnie z liceum i gimnazjum (koedukacyjne)
  - 2 szkoły średnie (cykl początkowy) : « Realschule »
  - 2 świetlice dziennego pobytu uczennicDo naszych 4 szkół uczęszcza obecnie 2583 uczniów (2038 dziewcząt i 545 chłopców)
- Centrum duchowe, w którym odbywają się dni skupienia, rekolekcje itp.
- Misję duszpasterską wobec pielgrzymów w kaplicy i w centrum poświęconym Bł. S. Blandynie Merten osu w Trewirze.
- W sekretariacie w Ahrweiler
  - wydajemy kwartalnik poświęcony Bł. Blandynie Merten,
  - prowadzimy korespondencję,
  - rozmowy telefoniczne.
- Jedna siostra pracuje w parafii.

NIEMCY

FEDERACJA URSZULANEK JĘZYKA NIEMIECKIEGO

« Dajcie się prowadzić Duchowi Świętemu »

(Reguła Sw. Anieli)

www.ursulinen.de

Historia

Od 1900 roku kilka przełożonych autonomicznych domów urszulańskich położonych w pruskiej części Niemiec zaczęło spotykać się regularnie, by dzielić się swoimi troskami i wzajemnie się wspierać. W 1908 roku utworzyły one stowarzyszenie, które nie naruszało autonomii poszczególnych klasztorów, a jednocześnie wzmacniało wzajemną pomoc duchową i materialną. W przeciągu kilku następnych lat do stowarzyszenia przyłączyły się prawie wszystkie klasztory Urszulanek w Niemczech.

Po Soborze Watykańskim II w 1971 «Federacja Urszulanek Języka Niemieckiego» uzyskała oficjalną aprobatę. Dołączyły do niej wtedy klasztory z Austrii, Włoch i Chile. W 1987 zostały zatwierdzone «Wskazania ogólne życia w Zakonie Urszulanek»

Dzisiaj

Federacja liczy 228 sióstr, żyjących w 32 klasztorach, domach filialnych i małych zgrupowaniach. Średnia wieku sióstr wynosi 77 lat.

Dlatego w czasie naszych konferencji zastanawiamy się, jak pomóc starszym wspólnotom w rozwiązywaniu ich problemów i wprowadzaniu nowych wzorców zarządzania i troski we wspólnocie. Siostrom, jeszcze czynnym zawodowo pragniemy zapewnić większe wsparcie, aby ułatwić im znalezienie alternatywnego sposobu życia.

Cieszymy się z tego, że większa liczba kobiet przyłączyła się do stowarzyszenia zwanego «Angelakreis» (Koło św. Anieli) poszukując ubogacenia duchowego poprzez naśladowanie św. Anieli w swoim życiu.

Ogólnie rzecz biorąc, świadomość solidarności między sobą, a także z Urszulankami na całym świecie znacznie wzrosła i wzmocniła się, chociaż indywidualna mobilność zmniejszyła się.

FEDERACJA URSZULANEK JĘZYKA NIEMIECKIEGO

Klasztory:

- Attendorn (założony 1907)
- Bielefeld – Klasztor we Wrocławiu (1687)
- Bruneck (1741)
- Dernbach – wcześniej Geilenkirchen (1855)
- Dorsten (1699)
- Duderstadt (1700)
- Düren (1681)
- Erfurt (1667)
- Geisenheim (1894)
- Graz (1686)
- Haselünne (1854)
- Hersel (1852)
- Innsbruck (1691)
- Kaarst – Kongregacja z Düsseldorf (1681)
- Köln (1639 – pierwszy klasztor urszulański w Niemczech)
- Königstein/Taunus (1884)
- Königstein – wcześniej Hofheim – Klasztor w Freiwalldau (1881)
- Landshut (1668)
- Mannheim – Klasztor w Schweidnitz (1700)
- Maipú / Santiago, Chile (1938)
- Neustadt / Dosse – Klasztor w Berlinie (1854)
- Offenbach – Klasztor w Ratibor (1863)
- Osnabrück-Haste (1865 / 1903)
- Straubing (1691)
- Werl (1888)
- Wipperfürth – Klasztor w Danzig (1927)
- Würzburg (1712)

Filie:

- Hildesheim (filia Duderstadt)
- Köln (filia Kaarst)
- Hengersbach (filia Neustadt/Dosse)

Male duchowe grupy:

- Leinefelde (z Werl oraz Wipperfürth)
- Guarapuava, Brazylia (z Bruneck)

FEDERATION OF GERMAN-SPEAKING URSULINES

ANGLIA

URSZULANKI Z BRENTWOOD

admin@ursulinesistersbrentwood.org

www.ursulinesistersbrentwood.org

Historia

W 1900 roku, na prośbę kardynała Bourne, klasztor Urszulanek z Upton wysłał trzy siostry do Brentwood, aby otworzyły tam szkołę. Trzy lata później klasztor Brentwood uzyskał autonomię i Matka Clare Arthur została wybrana przełożoną zgromadzenia. Po utworzeniu diecezji Brentwood klasztor stał się bezpośrednio zależny od miejscowego biskupa. Matka Clare pozostała przełożoną lub asystentką zgromadzenia do samej śmierci. Zmarła w wieku 95 lat, w 1954. Jej silne przywództwo przez prawie połowę historii dzieła ukształtowało wspólną urszulank w Brentwood. Matka miała sprecyzowane poglądy na temat życia zakonnego i znaczenia edukacji dla kobiet. Z właściwą sobie sprawiedliwością a zarazem życzliwością, tworzyła najwyższe standardy działania dla siebie, wspólnoty oraz uczniów. Nigdy nie musiała uciekać się do stosowania kar cielesnych - wystarczyło jedno spojrzenie lub znak i wszystko było jasne. Urszulańskie motto *Serviam* stanowiło dla niej wartość nadrzędną, łączącą w sobie wielką lojalność, uczciwość, jedność oraz silne poczucie tożsamości. Takie odważne, jak na owe czasy, założenia sprawiały, że wspólnota tak silnych, niezależnych oraz wyrazistych kobiet mogła być narażona na niezrozumienie, a czasami nawet na społeczną izolację.

W 1957 roku Urszulanki z Brentwood uzyskały autonomię Zgromadzenia na prawie diecezjalnym, niezależnym od Tildonk. W czasach swojej świetności, w połowie XX wieku wspólnota liczyła 85 sióstr.

W odpowiedzi na Sobór Watykański II, pogłębiona refleksja i rozumienie charyzmatu św. Anieli oraz potrzeb Kościoła lokalnego doprowadziły do znacznego zróżnicowania posługi i stylu życia. Inne szkoły zostały także otwarte w Kenii. Wcześniej skoncentrowane bardziej na tradycyjnym nauczaniu w szkołach teraz Siostry zaczęły odpowiadać szerzej na pojawiające się wezwania np. towarzyszenia innym ludziom w ich drodze, w sposób bardziej indywidualny, służący ich pełnemu rozwojowi. Utworzyłyśmy mniejsze wspólnoty dla sióstr, by były bliżej miejsc swojej posługi. Lata po Kapitule 1986 to czas nadziei i entuzjazmu, odnowy energii i wizji, różnorodność misji, pogłębionej modlitwy i współpracy z innymi Urszulankami. (W 2007 roku nastąpiło formalne Stowarzyszenie z Unią Rzymską). Był to czas wielkich możliwości, ale niestety zbiegł się z okresem spadku powołań. Wspólnota była jeszcze dość młoda, a misja dla młodszych kobiet koncentrująca się na pogłębionej modlitwie i odpowiedzi na lokalne potrzeby Kościoła na tyle atrakcyjna, że mógł to być czas nowego rozkwitu, ale nie było żadnych nowych członków, a niektóre członkinie opuściły wspólnotę.

Dzisiaj

Ostatnie lata są trudniejsze. Jest nas teraz mniej niż dwadzieścia. Większość, razem z siostrami chorymi i w podeszłym wieku, mieszkają w Grange, w Brentwood. Szkoły należą do diecezji. Niektóre siostry nadal są zaangażowane w prace duszpasterskie. Wspólnota w Grange przyjmuje gości i grupy. Obecnie mamy grupę urszulańską « Ursuline Network », która wydaje Newsletter, organizuje regularne

spotkania, dni refleksji, a także proponuje możliwość dokonania formalnego zobowiązania. Patrząc po ludzku jest mało prawdopodobne, by Zgromadzenie przetrwało. Jesteśmy zbyt ściśle związane z Brentwood. Tamta misja skończyła się – szkoła kwitnie bez nas, a wspólnota parafialna jest odpowiednio obsługiwana przez duchownych, zakonnice innego zgromadzenia i silne wsparcie świeckich.

Obecnie skupiamy się, jak zaleca Papież Franciszek, na dziękowaniu i świętowaniu tego, co Bóg uczynił dla nas i przez nas w ciągu tych 115 lat; staramy się żyć w teraźniejszości z pasją, co oznacza w radosnej pewności, że plan Boga dla nas został spełniony, na miarę naszych możliwości; ale również, staramy się w tym okresie schyłku i opuszczenia przyjmować cierpienie w jedności z Chrystusem. Jeśli chodzi o przyszłość, pragniemy przyjąć z zaufaniem to, co przyniesie, i z nadzieją, że nasza wierność będzie znakiem obecności Boga. Jeśli fizyczna obecność « Urszulanek w Brentwood », zniknie, nasze dziedzictwo jednak będzie kontynuowane w przyszłości w edukacji ubogich, kobiet, szerzeniu królestwa Boga, w duchu Soboru Watykańskiego II i z prostotą Św. Anieli.

BELGIA

URSZULANKI KONGREGACJI Z TILDONK

tildonkgeneralate@gmail.com

Historia

Kongregacja Urszulanek z Tildonk została założona przez księdza Jana Lambertza (1785-1869) z parafii w Tildonk, w Belgii. Powstanie nowego Zgromadzenia miało miejsce w dzień Wniebowstąpienia Pańskiego, 30 kwietnia 1818 roku, gdy trzy młode kobiety, Anna-Marie Van Groederbeek, Maria Van Ackerbrouck i Catharina Van den Schriek z Tildonk, zainspirowane i kierowane przez Ojca Lambertza, połączyły się, aby otworzyć na plebanii szkołę dla dzieci z tamtejszej parafii.

Wkrótce dołączyły się do nich inne gorliwe dziewczęta. Mieszkały wszystkie razem jak zakonnice i poświęcały się wychowaniu powierzonych im dzieci. Początkowo Ojciec Lambertz nie miał żadnego zamiaru tworzenia nowego zgromadzenia zakonnego czy nowej gałęzi Urszulanek. Nadał on jednak tej grupie kobiet nazwę «Córki św. Urszuli», na cześć tej świętej, która poprzez wieki była czczona jako patronka dziewczyc, wychowawców i studentów.

W 1819 roku sióstr było już siedem. Na prośbę rodziców, dziewczynki były przyjmowane na plebanii jako pensjonarki. Wkrótce liczba sióstr i pensjonarek wzrosła tak bardzo, że plebania stała się dla nich niewystarczająca. Postawiono więc nowy budynek w tym samym miejscu, gdzie dziś znajduje się klasztor Urszulanek z Tildonk.

Dnia 14 maja 1822 roku Arcybiskup Malines zatwierdził statuty dla istniejącej już wspólnoty. Jednak już w sierpniu tego samego roku siostry zostały rozwiązane na mocy rozporządzenia rządu holenderskiego. Jednak, po wielu modlitwach i pokutach ofiarowanych za przyczyną Matki Bożej Bolesnej, Ojciec Lambertz uzyskał 20 marca 1823 (w wigilię święta Matki Bożej od Siedmiu Bolesci) zgodę na ponowne zgrupowanie swoich sióstr - jednakże na prawach stowarzyszenia świeckiego. Dnia 4 marca 1825 roku dwanaście pierwszych sióstr złożyło pierwsze śluby. Następnie, 13 marca, wybrały one swoją pierwszą przełożoną.

Po uzyskaniu przez Belgię niepodległości w 1830 roku, Zgromadzenie mogło się już swobodnie rozwijać. W 1832 roku zostało uznane przez diecezję Malines jako autentyczne zgromadzenie zakonne, a 1 maja 1932 roku pierwsza grupa sióstr (18) złożyła śluby wieczne. Zgodnie z propozycją Kardynała Sterckxa, siostry przyjęły Regułę św. Augustyna i Konstytucje Urszulanek z Bordeaux, zmodyfikowane i zaadaptowane do potrzeb czasu i miejsca przez Arcybiskupa, we współpracy z Ojcem Lambertzem i z samymi siostrami.

Nastąpił potem czas licznych fundacji. W momencie śmierci ks. Jana Lambertza (12 maja 1869 roku) Kongregacja liczyła 43 autonomiczne klasztory, połączone osobą Założyciela. W tej liczbie było 40 domów w Belgii, Holandii, Anglii, Niemczech i w Holenderskich Indiach Wschodnich (dzisiejsza Indonezja) - założonych przez samego Ojca Lambertza, oraz 3 niezależne wspólnoty belgijskie, które przyłączyły do Kongregacji z Tildonk

Szereg domów założonych przez O. Lambertz zdecydowało później o wstąpieniu do Unii Rzymskiej: prowincje Holandii, Anglii, Indonezji, Afryki Południowej i Belgii. Powstało dziesięć wspólnot w Holandii: Venray, Sittard, Uden, Posterholt, Grubbenvorst, Breust-Eisden, Roermond, Kerkrade, Maastricht i Echt. Mogą one być uznane za bazę prowincji holenderskiej należącej do Unii Rzymskiej.

Siostry, które zostały posłane do Londynu w 1851 i które, po wielu trudnościach zakupiły dom w Upton, stanowią fundament angielskiej prowincji Unii Rzymskiej

W 1855 Ojciec John Lambertz posłał pięć sióstr do Sittard i Maseik w Batawii (Jedna z nich zmarła zaraz po swoim przyjeździe). Dwa lata później, dołączyła do nich grupa dziewięciu sióstr. Siostry te przybywały z sześciu różnych klasztorów Belgii i Holandii. To one zapoczątkowały prowincję indonezyjską Unii Rzymskiej.

Wszystkie te domy były autonomiczne. Ich przełożone spotykały się co roku na kilka dni pod kierunkiem Ojca Lambertza. Po jego śmierci i zamianowaniu wizytatora kanonicznego, zostało zrealizowane marzenie Założyciela, mianowicie w 1893 roku powstał centralny nowicjat w Haacht w Belgii.

Trzydzieści lat po śmierci Ojca Lamberta, pięć sióstr z Sittard i jedna siostra z Upton zapoczątkowały misję w Transwalu. W ten sposób, dwa domy założone przez Ojca Lambertza zapoczątkowały obecną prowincję Południowej Afryki później już należąca do Unii Rzymskiej.

Około 1895 roku poszczególne domy zakonne zaczęły łączyć się ze sobą wokół Domu macierzystego w Tildonk. 29 stycznia 1895 r. wybrana została pierwsza Przełożona Generalna. Większość tych domów znajdowała się w diecezji Malines. Zmodyfikowane Konstytucje zostały dla nich zatwierdzone w 1898. Klasztory założone na samym początku zostały zgrupowane w formie małych zgromadzeń diecezjalnych zgodnie z życzeniem ich biskupów. W 1905 r. klasztor w Zaventhem przyłączył się do belgijskiej prowincji Unii Rzymskiej. Urszulanki z Tildonk przyczyniły się więc do założenia wielkiej rodziny urszulańskiej. Siostry z Tildonk okazały również swoją miłość i otwartość przyjmując serdecznie różne grupy sióstr z Francji, będących wtedy na uchodźctwie

Z czasem Kongregacja z Tildonk założyła nowe fundacje w Indiach (1903), w Kanadzie (1914) i w Stanach Zjednoczonych (1924). W 1955 roku ufundowano w dawnym Kongo Belgijskim domy, z których utworzono okręg Kongregacji. W 1996 roku przekształcono go w wice-prowincję. Poza tym jedna z sióstr Belgijek, pracowała przez wiele lat w Bahia w Brazylii.

Od 1978 roku Kongregacja z Tildonk posiada międzynarodowy zarząd generalny, składający się z sióstr różnych prowincji. Aby umocnić się w doświadczeniu międzynarodowości, Kapituła Generalna z 1978 roku upoważniła zarząd generalny do podjęcia starań, by Kongregacja mogła istnieć na prawie papieskim. Prawa te zostały nadane 18 października 1982 roku. Nasze Konstytucje Generalne i Wytyczne (« Pełnia Życia w Chrystusie ») zostały zatwierdzone 15 września 1983 roku, w święto Matki Bożej od Siedmiu Bolesci.

Kapituła Generalna z 1996 roku zdecydowała dokonać podziału Prowincji Indii ze względu na rosnącą tam liczbę sióstr i znaczne odległości między domami. Z jedynej dotychczasowej prowincji, stworzono trzy prowincje i jeden region. W 2012, Region

Północno-Wschodni stał się Prowincją Tezpur. Obecnie w Indiach jest 813 profesek w 97 domach, a ponadto 5 Sióstr Hindusek wyjechało na misje do Gujany.

W latach 2005-2006, Urszulanki kongijskie z Kongregacji Wawre, zostały przeniesione do Wice-prowincji Kongregacji Tildonk w Kongo.

W 2006 roku Urszulanki z Tildonk zapoczątkowały misję w Gujanie angielskiej, w Ameryce Południowej, posyłając pięć Sióstr z Indii, które pełnią tam swoją misję apostołską.

Kongregacja Urszulanek z Tildonk składa się z sześciu Prowincji: Belgia, Ranchi, Gumla, Ambikapur, Tezpur, Stany Zjednoczone i Wice-Prowincji w Republice Demokratycznej Konga oraz z jednego domu kanonicznego w Kanadzie.

Natchnione życiem i charyzmatem Anieli Merici, Założycielki tradycji urszulańskiej, a także naszego Założyciela Jana Lamberta, jesteśmy wezwane do uczestnictwa w misji zbawczej Chrystusa w Kościele i w świecie poprzez kontemplację w działaniu i dawanie profetycznego świadectwa. Jako Siostry Urszulanki z Tildonk, jesteśmy wezwane do przekazywania: jedności ducha i serca, wierności, prostoty, gościnności i dyspozycyjności. Staramy się, aby charakteryzował nas duch ofiary z siebie, a zwłaszcza radosna ufność i nadzieja pokładana w Bogu. To dzięki tym darom kontynuujemy nasze życie odczytując i odpowiadając na ewoluujące stale potrzeby ludu Bożego.

Naszą specyficzną misją jest «sprawić, by poznawano i kochano Boga» odpowiadając na potrzeby Kościoła lokalnego tam, gdzie jesteśmy. Aby odpowiedzieć na te potrzeby, nasza Kongregacja akceptuje różnorodność posług takich jak: wychowanie, troska o chorych, praca duszpasterska, kierownictwo duchowe, służba zastępcza za kapelanów, prowadzenie i animacja zebrań, praca społeczną na rzecz pokoju i sprawiedliwości, obrona sądowa, formacja do wiary itp., dając jednocześnie pierwszeństwo wychowaniu w najszerszym tego słowa znaczeniu.

W 2018 roku, Kongregacja będzie obchodzić 200^{setną} rocznicę fundacji w Tildonk.

Obecnie, nasza Kongregacja liczy w sumie około 985 sióstr..

Kraj	Profeski wieczyste	Profeski czasowe	Nowicjuszki	Postulantki	Kandydatki	Domy/ Rezydencje
Belgia	59	-	-	-	-	9
Kanada	6	-	-	-	-	1
Kongo	37	22	16	10	-	11
Indie	629	184	78	-	68	97
USA	43	-	-	-	-	20
Gujana	5	-	-	-	-	2

N.B.: Siostry żyjące w Generalacie (jest ich 5) są liczone w krajach swego pochodzenia.

BELGIA

KONGREGACJA SIÓSTR URSZULANEK Z HASSELT

francescarombaut@belgacom.net

Historia

W 1818 roku, Wielebny Ojciec Lambertz, «święty proboszcz z Tildonk», założył zgromadzenie zakonne dla nauczania dzieci w parafii. Zgromadzenie to przyjęło Konstytucje Urszulanek z Bordeaux. Z tej fundacji narodziły się liczne klasztory w Belgii, Holandii i Anglii. W późniejszym czasie zaowocowała ona również rozwojem placówek misyjnych.

W diecezji Liège pierwszy dom powstał w Maeseyck w 1837 roku. W 1900 roku na terenie diecezji było już 13 klasztorów, a ich liczba stale rosła, by dojść ostatecznie do 24. Na początku domy te były całkowicie autonomiczne. W 1900 roku połączyły się w Unię diecezjalną. W 1952 roku Unia ta została przekształcona w Kongregację zakonną pod nazwą «Siostry Urszulanki z diecezji Liège».

Kiedy została erygowana diecezja Hasselt, Zgromadzenie przyjęło nazwę Urszulanki z Hasselt.

Dzisiaj

Dzisiaj, w 2015 roku, Kongregacja osiedlona w diecezjach Hasselt i Liège liczy 48 sióstr w 11 domach, z których 2 znajdują się w diecezji Liège. Ich apostołstwo jest zróżnicowane: nauczanie, przyjmowanie dzieci, formacja młodzieży, opieka nad chorymi i osobami w podeszłym wieku, apostołstwo wśród rodzin imigrantów oraz praca parafialna.

W 1932 roku grupa 24 sióstr rozpoczęła swą działalność misyjną we wschodniej prowincji Konga Belgijskiego (obecnie Republika Demokratyczna Konga). Nowicjat dla sióstr pochodzących z tego kraju erygowano w 1959 roku. Podczas rewolty oddziałów Simba, w 1964 roku, s. Marguerite Bradley została zabita przez rebeliantów. Gdy walki ustały, siostry, które opuściły kraj, powróciły tam znowu. Na prośbę Biskupa z Bondo, siostry Kongijki z Kongregacji Urszulanek z Hasselt zostały zgrupowane w oddzielnym zgromadzeniu krajowym o nazwie «Córki Wychowania Chrześcijańskiego». Ostatecznie Urszulanki z Hasselt opuściły Kongo 26 grudnia 1996 roku. Ich misja została przejęta przez Biskupa, ojców Kolombianów i świeckich misjonarzy włoskich. Siostry wspierają ją nadal finansowo i wysyłają tam wyposażenie celem urządzenia domu formacji i szkoły pielęgniarskiej.

Jedna z naszych sióstr pracowała także w Chile, w San Felipe, w katechezie i formacji dorosłych. Wróciła do Belgii 20 czerwca 2002 roku, po przekazaniu swej misji dwóm siostrom Brazylijkom.

Aby odpowiedzieć na pytanie: «Jakie są potrzeby naszych czasów?», usiłujemy realizować jak najlepiej ideał św. Anieli w 21^{ym} wieku, pozostawiając Bogu troskę o to, by czynił rzeczy cudowne wtedy, gdy się to Jemu spodoba.

BELGIA

URSZULANKI Z WAVRE-NOTRE-DAME

lutnouwkens@hotmail.com
emmy.vermeulen@telent.be

Historia

Fundacja: Dnia 22 kwietnia 1841, na prośbę księdza proboszcza Verheyden, Urszulanki z Tildonk wysłały osiem sióstr (3 profeski i 5 nowicjuszek) do Wavre-Notre-Dame. Zamieszkały one w Bosstraat, blisko kościoła parafialnego. Już 17 maja otworzyły szkołę dla dziewcząt, a nieco później szkołkę niedzielną i pensjonat. W roku 1843 i 1844 Zgromadzenie z Tildonk wysłało do Wavre-Notre-Dame jeszcze dwie swoje siostry. Z czasem wspólnota stała się znacznie liczniejsza.

Rozwój: Między 1863 a 1909 rokiem Urszulanki założyły w Wavre-Notre-Dame trzy szkoły przygotowujące do zawodu nauczycielskiego w przedszkolach, szkołach podstawowych i szkołach gospodarczych. W 1912 roku otworzyły szkołę średnią z profilowanymi klasami. W 1926 roku pojawiły się tam także kierunki handlowy i techniczny.

Ekspansja: Począwszy od 1868 roku, Wavre-Notre-Dame posłało siostry do pięciu sąsiadujących miejscowości, by otwierać tam przedszkola i szkoły podstawowe dla dziewcząt. W 1914 roku urszulanki przejęły szkołę średnią zawodową w Malines, dodając do niej w 1925 roku sekcję humanistyczną i przedmiotów nowożytnych. W 1922 roku założyły akademik dla studentek w Louvain, a począwszy od 1935 roku otworzyły szkoły w trzech różnych dzielnicach Brukseli. Między 1931 a 1952 rokiem uczyły w dziewięciu miejscowościach wokół Brukseli. W 1954 roku rozpoczęły budowę Instytutu « Imelda ». Był to zespół szkół, w skład którego wchodziły: szkoła podstawowa, szkoła średnia, technikum i szkoła zawodowa. W 1958 roku przejęły kierownictwo szkoły i internatu św. Jakuba w Namur. Była to szkoła dla dzieci przewoźników żeglugi rzecznej.

W innych krajach: W Zairze (dzisiaj Republika Demokratyczna Konga): W 1931 roku, po okresie solidnej formacji, cztery pierwsze misjonarki przybyły do prowincji Uele. Ich działalność apostolska rozwijała się tak szybko, że w przeciągu dwudziestu lat otworzyły w tej samej prowincji cztery inne misje. Począwszy od 1950 roku rozpoczęły posługę w Shaba. Mając na celu wspieranie kobiet zairskich, założyły tam szkołę z internatem dla córek Zairczyków z bardziej rozwiniętych rodzin. Następnie otworzyły jeszcze trzy inne misje, spośród których dom w Lubumbashi (1961), który stał się później siedzibą sióstr pochodzących z Zairu. Wreszcie, w 1967 roku, otwierają szkołę także w buszu.

Deklaracja Niepodległości dawnego Konga Belgijskiego proklamowana w 1960 roku, a przede wszystkim rebelia Mulelistów z 1964 roku, pozostawiły głębokie rany na urszulańskich misjach w tym kraju. Siostry zdołały zachować jedynie placówkę w Titule.

W Ameryce Łacińskiej: W 1967 roku w Chile został założony dom w Chiguayante, a dwa lata później powstał kolejny w Conception. W międzyczasie siostry udały się do Republiki Dominikany i do Nikaragui, gdzie działają do dzisiaj.

Połączenie z Urszulankami z Namur: 28 czerwca 1947 roku, po kilku miesiącach negocjacji, biskup Namur, Monseigneur Charue, wyraził zgodę na połączenie Urszulanek z Namur z Kongregacją z Wavre-Notre-Dame, nadając im Konstytucje i Reguły z Wavre.

W 1991 roku: **Sobór Watykański II** przyniósł życiu zakonnemu odnowę i nadzieję. W tym czasie próbowaliśmy powrócić do źródeł, by szukać naszych korzeni w Piśmie Świętym, szczególnie w Ewangeliach oraz pogłębiać naszą znajomość postaci św. Anieli i Ojca Lambertza, jak również Pism, które po sobie zostawili. W tym samym okresie doświadczyliśmy też głębokich zmian związanych z naszą działalnością apostołską: około 1991 roku już tylko kilka siostr nauczało w pełnym wymiarze godzin, pozostałe pracowały jedynie w administracji lub wchodziły w skład rady nauczycielskiej. Poszerzyliśmy za to znacznie inne obszary zaangażowania apostołskiego, duszpasterskiego i społecznego. Oddaliśmy się takim posługom jak: pomoc w parafiach, odwiedziny u chorych i u osób w podeszłym wieku, działalność na rzecz krajów Trzeciego i Czwartego Świata, uczestnictwo w różnych ruchach. Ta działalność była powodem, dla którego niektóre siostry rozpoczęły życie poza wspólnotą lub w małych wspólnotach, aby być bardziej obecne wśród ludzi.

W 2005 roku mówiłyśmy, że znajdujemy się w decydującym momencie naszej historii, ponieważ żyjemy w kraju bardzo zsekularyzowanym. Powołań nie mamy już od roku 1967 tak, iż starzejemy się, a pole apostołstwa się kurczy.

W 1989 roku było nas jeszcze 200 siostr, w 2005 roku było nas zaledwie 100. Dwie siostry kontynuują swą pracę misjonarską w Nikaragui, gdzie angażują się w promowanie nauki i zapobieganie analfabetyzmowi, niosąc zbawcze przesłanie Ewangelii. W Zairze, nasze kongijskie siostry, po trzyletnim okresie przejściowym, przyłączyły się w 2005 roku do Urszulanek z Tildonk. Naszą misję w Chiguayante w Chile przekazałyśmy Urszulankom Unii Rzymskiej.

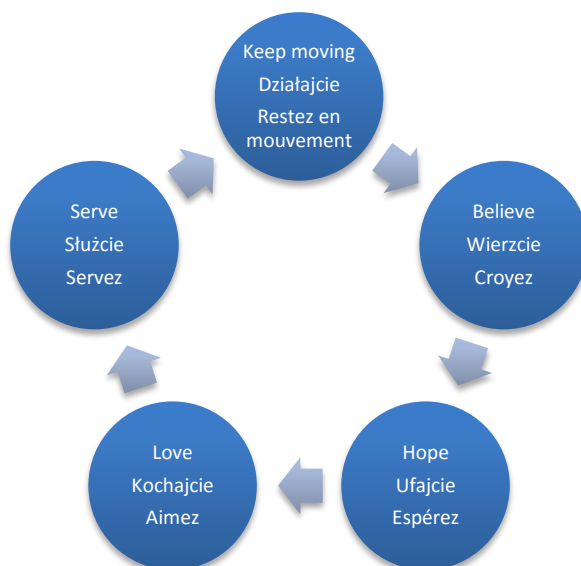
Od dawna nasze siostry nie pracują już ani jako nauczycielki, ani w administracji szkół. Ale stwierdzamy, że nasze szkoły odnawiają się i inspirują duchem urszulańskim we współczesnym świecie 21^{ego} wieku. W 1994 roku zostało powołane do życia stowarzyszenie, którego celem jest zachowanie bogatego dziedzictwa kulturalnego i artystycznego naszych domów Kongregacji Wavre-Notre-Dame.

Wszystkie te kolejne „oderwania” są dla nas tym trudniejsze, że musimy stawić czoła problemom związanym z wiekiem, słabnącym zdrowiem i wszelkiego rodzaju ograniczeniami. Mimo to nasze siostry podejmują posługę w swoich wspólnotach, w parafiach i w licznych stowarzyszeniach jak *Oxfam* czy *Wzajemna Pomoc i Braterstwo*.

Wszystko to - jeśli nie chcemy po prostu zamknąć się w sobie - wymaga od nas radykalnego wyrzeczenia się siebie samych. Każdego roku proponowany jest nam temat wiodący, który zaprasza siostry do przeżywania przyszłości z nadzieją, na przykład: «Czas, który Bóg nam daje», «Trwać w czujności», «Pielgrzymi w drodze», «Pustynia i oaza», «Wspólnota zakonna – razem w drodze ku Bogu» itp.

Dzisiaj :

W 2015 nasza Kapituła stanęła wobec pięciu wyzwań św. Anieli :

Słabości i ograniczenia są coraz bardziej odczuwalne na wszystkich szczeblach.

SYTUACJA KONKREGACJI W CHWILI KAPITUŁY, W LIPCU 2015

Kongregacja składa się z regionów, mających swoje odpowiedzialne regionalne.

W Belgii : 3 regiony z 1 wspólnotą i 2 regiony skupiające małe wspólnoty.

Te trzy regiony są :

O.-L.-V.-Wavre z dwoma wspólnotami : Dom Św. Anieli: to wspólnota 20 sióstr w domu opieki (liczącym 64 osób) i Dom Św. Michała z 17 siostrami.

Namur, ul. Colson z 8 siostrami, z których jedna pochodzi z Konga.

Dwa małe regiony to są MALINES-ANVERS (4 siostry) et Bruxelles-Brabant-Wallon (5 sióstr).

Kraje zamorskie: dwie (rodzone) siostry w Nikaragui. Są one mocno zaangażowane w duszpasterstwo i w ruch robotniczy. Będą mogły tam zostać tak długo jak na to pozwoli im zdrowie i okoliczności zewnętrzne.

Wiek Sióstr: powyżej 90 lat (16 sióstr) ; powyżej 80 lat (27 sióstr) ; powyżej 70 lat (11 sióstr), powyżej 55 lat (1 siostra pochodząca z Konga).

Razem więc 57 sióstr. Te różnorodne grupy wieku są obecne we wszystkich wspólnotach.

KILKA AKTUALNYCH ZNACZNYCH ZMIAN

Namur

Urszulanki są w Namur od 1636 roku, ale już szósty raz przeprowadzają się do innego domu; tym razem wydaje się, że to już będzie ostatnia przeprowadzka: udają się do Betanii, czyli do domu dla starszych zakonnice prowadzonego przez Siostry Szarytki z Namur. Dnia 10 sierpnia 8 sióstr opuściło swój piękny dom na ulicy Colson, aby odnaleźć się «w komunii z Siostrami Szarytkami» zachowując jednak swoje locum na ulicy des Noyers. Przygotowania są w toku, ale odbywa się to nie bez trudności...

Dla tych sióstr to trochę jak w czasach Abrahama, gdy Bóg powiedział mu « wyjdź ze swego domu i idź do kraju, który ci wskażę...». Trzeba ufać i mieć wiele wzajemnej cierpliwości. Siostry mają nadzieję, że w obecnym miejscu pobytu będą mogły możliwie jak najlepiej spełniać swoją «nową» misję urszulańską jako córki św. Anieli, żyjąc w radości razem «życiem nowym».

Wavre-Notre-Dame (Onze-Lieve-Vrouw-Waver)

Aby zapewnić przyszłość naszej pięknej posiadłości w Onze-Lieve-Vrouw-Waver wraz z jej rozlicznymi dziełami (jest tam jedyny Ogród Zimowy w stylu Nowej Sztuki (zob.www.olvwaver.be), wielka szkoła dla 1500 uczniów, dom wypoczynkowy i wspólnota sióstr) - 24 kwietnia 2015 roku założono Fundację na prawach publicznych aby, w razie wygaśnięcia naszej gałęzi Urszulanek, Fundacja ta zachowała duchowość, zaangażowanie Urszulanek i ich współpracowników oraz całość posiadłości.

W 2016 będziemy obchodzić 175 rocznicę Urszulanek z Onze-Lieve-Vrouw-Waver (Wavre-Notre-Dame)

Oby św. Aniela towarzyszyła nam na tej drodze, abyśmy mogły usłyszeć głos Chrystusa i iść za Nim, zawsze żywym i wciąż wzywającym nas do czegoś nowego!

HISZPANIA

URSZULANKI Z SIGUËNZY

ursulinas@telefonica.net

www.safasi.com

Historia

Wspólnota Urszulanek z Siguënza jest fundacją klasztoru z Molina w Aragonii, a ten z kolei wywodzi się ze wspólnoty Santa Maria de Olerón we Francji. Nasza historia jest zbyt obszerna, by można było opowiedzieć ją w szczegółach. Oto więc krótkie jej streszczenie.

Kroniki informują nas, że 5 października 1792 roku, około południa, cztery francuskie urszulanki przybyły na hiszpańską ziemię. Aż do 24 stycznia 1794 roku pozostały one w Walencji. Stamtąd musiały wyjechać i udały się do Murviedro, gdzie zostały przyjęte przez siostry Serwitki. 14 lipca 1807 roku udały się do Molina, na zaproszenie Jego Ekscelencji, Wielebnego Dom Pedro-Inocencio Vejarano, biskupa Siguënza.

Z powodu Wojny o Niepodległość klasztor w Molina został zniszczony przez pożar i urszulanki wyjechały do Lebrancón. Tam mieszkały przez trzy lata. Potem udały się do San Román de Medina, gdzie przebywały do 27 czerwca 1813 roku.

Tego dnia po raz pierwszy przybyły do Siguënzy, odpowiadając na wezwanie tamtejszego Biskupa, który dał siostrom dom w pobliżu swej rezydencji. Urszulanki zajęły się wówczas nauczaniem dziewcząt. Jednakże 14 kwietnia 1815 roku powróciły do Moliny.

W ponownym ufundowaniu klasztoru w Siguënzy pomógł siostrom sam Biskup, a Pan Bóg dokonał tego w sposób cudowny. Z relacji Biskupa wynika, że w czasie podróży do Cadiz, pewna młoda kobieta zwróciła się do niego z prośbą o spowiedź. Miała ona wizję pani ubranej na białą, która sugerowała jej podjęcie roli założycielki Urszulanek w Siguënzy. Podczas innej wizji kobieta ta zobaczyła nowicjuszkę, które pomagały jej w realizowaniu tej fundacji. Ta młoda kobieta prosiła różne zgromadzenia o przyjęcie jej do klasztoru, ale wszędzie zamykano przed nią drzwi. Ostatecznie przyjęła habit Benedyktynki w Valfermoso, straciła tam jednak wzrok i musiała opuścić klasztor. Po odejściu natychmiast jednak odzyskała wzrok. Ostatecznie zgłosiła się do klasztoru urszulanek w Molina, gdzie złożyła śluby 23 stycznia 1817 roku.

Siostra Maria Teresa del Carmen wezwana przez Biskupa do Siguënza, przybyła tam 24 lutego 1818 roku wraz z czterema nowicjuszkami, aby założyć klasztor. Na początek biskup przyjął je w pomieszczeniu w szpitalu Matki Bożej Gwiazdnej, gdzie, przygotowane przez Biskupa, zajęły się wychowaniem młodzieży. Klasztor ich został poświęcony «Jezusowi, Maryi i Józefowi».

Po śmierci biskupa, siostry, które były słabego zdrowia, cierpiały często niedostatek, ale niejedną raz doświadczyły w tym czasie cudów Bożej Opatrzności. 4 marca 1825 roku przeprowadziły się do domu przy ul. św. Rocha. Nieco później zamieszkały na ostatnim piętrze «*Colegio de Infantas*». Pozostały tam aż do 1867 roku, kiedy to cały budynek został przekształcony w klasztor.

10 maja 1887 roku, za zgodą Biskupów z Cuenca i z Sigüenza, pięć siostr wyjechało do Tarancón, by założyć tam nową wspólnotę i otworzyć szkołę, która w tym mieście była bardzo potrzebna. Siostry z Tarancón przystąpiły do Unii Rzymskiej i przeniosły się później do Francji.

Dzisiaj

Obecnie nasza wspólnota liczy 8 siostr, wszystkie po ślubach uroczystych.

Prowadzimy internat dla ponad 100 studentek (jedyny w prowincji Guadalajara).

Wszystkie siostry zajmują się wychowaniem dziewcząt, jak chciała tego św. Aniela dla naszego Instytutu. Jesteśmy świadome, że być URSZULANKAMI znaczy:

1. Być oblubienicami Chrystusa, całkowicie oddanymi Bogu, aby służyć bliźnim.
2. Żyć we wspólnocie z radością, jak siostry, które się kochają, wspierają i pracują razem, które próbują odkrywać wolę Bożą przez lekturę i rozważanie Słowa Bożego oraz odkrywanie oblicza Jezusa w każdej siostrze i w każdej uczennicy.
3. Wielbić Boga w imieniu Kościoła, osobiście i wspólnotowo, przez modlitwę, Eucharystię i Liturgię Godzin.
4. Angażować się w życie apostołskie z sercem otwartym na potrzeby Kościoła i świata,
  - a) przyjmując - bez granic - studentki ze wszystkich krajów,
  - b) w bezinteresownym darze, nie oczekując niczego w zamian,
  - c) poprzez życie ofiarne, nie koncentrując się na sobie, umacniane modlitwą osobistą i wspólnotową przed Najświętszym Sakramentem oraz przez miłość do Matki Bożej,
  - d) dzieląc radość z dziewczętami, które Bóg stawia na naszej drodze,
  - e) pozostając wiernymi świadkami Ewangelii w XXI wieku, tak jak była w XVI stuleciu nasza Święta Matka Aniela.

FRANCJA

URSZULANKI Z CLERMONT-FERRAND

s.pierre@saint-alyre.net
www.saint-alyre.net

Historia

Wspólnota w Clermont została założona w 1615 roku przez Antoinette Micolon. Potem Clémence Ranquet, siostra Katarzyny, przekształciła wspólnotę w klasztor. W 1638 roku Clémence założyła nowy klasztor w Montferrand. W 1681 roku został on przyłączony do Kongregacji Paryskiej. Urszulanki straciły klasztor w Clermont i w Montferrand w 1791 roku.

W 1808 roku Matka Saint-Pierre Bravard, zakonnica z Montferrand, odnowiła życie urszulańskie, zakładając klasztor w starym opactwie Saint-Alyre, na przedmieściach Clermont. Ten nowy klasztor, spadkobierca Montferrand przechowujący jego księgę profesji, uniknął grabieży w 1906 roku. Siostry założyły wówczas świeckie stroje i nadal nauczały.

W 1968 roku Urszulanki z Clermont-Ferrand poprosiły o stowarzyszenie z Unią Rzymską, na co uzyskały zgodę. Akt ten został zatwierdzony dekretem Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekwowanego. Począwszy od tej daty cała wspólnota, zbierająca się na Kapitułach Nadzwyczajnych, redagowała swoje nowe Konstytucje, które zdefiniowałyby jej podstawowy wybór.

Wybór podstawowy: *Miłość Boga i bliźniego stopić w jedną i tę samą miłość.*

Żyjemy tradycją duchową, która wyrosła ze szczególnego sposobu rozumienia dwóch przeciwległych biegunów naszego życia - kontemplacji i działania. Bóg kontemplowany przynagla nas, by iść w kierunku innych, kontakty międzyludzkie prowadzą nas z kolei na modlitwę. Napięcie istniejące między tymi dwoma biegunami jest przeżywane przez każdą z nas w sposób bardzo osobisty, zgodnie z tym, co podpowiada Duch Święty.

Zachowując z naszej monastycznej przeszłości charakter autonomicznej wspólnoty, tworzymy jedną wspólnotę, która dzieli to samo życie braterskie i jest podległa jednej władzy. Zawsze byliśmy też na służbie jednej instytucji wychowawczej; świadome jak bardzo jest to ważne dla naszej jedności, myślimy, że tylko dla nadzwyczajnych racji mogłybyśmy się tego wyrzec.

Dzisiaj

Wspólnota nadal jest obecna w zespole szkół, liczącym ponad 2000 uczniów. Opiekę nad nim roztacza przełożona w łączności z diecezją. Obecnie jest tu 10 zakonnice, których obecność jest mniej widoczna. Nie pomniejszając swojej troski i modlitwy o dzieło, siostry starają się:

- przez pracę, która jest dla nich możliwa, aby prawda o zbawieniu była głoszona wszystkim,
- o przekazywanie tradycji, którą otrzymały od św. Anieli i ich poprzedniczek.

FRANCJA

SIOSTRY ŚWIĘTEGO KAROLA Z LE PUY

soeurs.saintcharles@wanadoo.fr
www.catholique-lepuy.cef.fr/diocese/communautes/stcharles.htm

Historia

Siostry św. Karola z Le Puy odnajdują się pomiędzy tyłoma innymi duchowymi spadkobierczyniami św. Anieli Merici, która w 1535 roku założyła w Brescii Towarzystwo św. Urszuli. Przyjmując za patrona św. Karola, wyrażają swoją wdzięczność wobec Arcybiskupa Mediolanu. To dzięki jego wpływowi instytut z Brescii mógł rozwinąć się we Włoszech i nawet we Francji.

W 1624 roku w Le Puy zebrała się grupa pobożnych niewiast pociągniętych ideałem, który odnalazły w Pismach św. Anieli oraz w jej Regule, poprawionej przez św. Karola. Ówczesny Ks. biskup. Just de Serres, powierzył im misję opieki nad kobietami przeżywającymi trudności. W ten sposób narodziła się Kongregacja św. Karola. Jej członkinie żyły w rodzinach lub w swych miejscach pracy aż do 1836 roku, kiedy to utworzyły wspólnotę. W 1890 roku zostały zatwierdzone jako zgromadzenie o ślubach czasowych, a w 1913 roku zaczęły składać śluby wieczne.

Przechodząc różne przeobrażenia, zgromadzenie dostosowywało swoją posługę, by odpowiadać na potrzeby rodziny: kobiet w trudnym położeniu, osób chorych i w podeszłym wieku, wychowanie dzieci. W ten sposób jest ono wierne Testamentowi św. Anieli Merici: „A jeśli stosownie do czasu i potrzeb wypadnie coś nowego rozporządzić, czyńcie to...”.

Dzisiaj

Dzisiaj nasze zgromadzenie jest wezwane do ukazywania oblicza Chrystusa Sługi, przychodzącego, by obdarzać wolnością i uzdalniać ludzi do życia autentyczną miłością braterską. Zgromadzenie angażuje każdego z jego członków do oddania się bez reszty Miłości Pana, w wielkiej prostocie ducha i życia. (Reguła Życia)

Na emeryturze czy żyjąc aktywnie, Siostry chcą być misjonarkami aż do końca.

Ta misja dokonuje się w małych wspólnotach, dających świadectwo Miłości Ojca wobec każdego człowieka i świadectwo braterstwa wszystkich w Chrystusie. Czy to w miejskiej dzielnicy, czy w środowisku wiejskim, siostry są uważne na wszystko, co jednoczy i łączy.

Ich dyspozycyjność wobec natchnień Ducha zapewnia jakość ich obecności w ciągle rozwijającym się i zmieniającym świecie.

Obecnie nasze zgromadzenie liczy 35 sióstr, z których:

1. 8 w Domu Pomocy Społecznej
2. Pięć małych wspólnot składających się z 3 lub 4 sióstr żyje w regionie Haute Loire wokół Puy en Velay
3. Wspólnota składająca się z 16 najstarszych sióstr, wśród których jest pielęgniarka żyje w Domu Macierzystym przy ul. Vaneau 2 w Le Puy.

FRANCJA

KONGREGACJA URSZULANEK UNIA ŚWIĘTEJ ANIELI MERICI

Malet

Główna siedziba:
Klasztor w Malet
12500 Saint Côme D'Olt
usam.malet@wanadoo.fr

Historia

Fundacja Urszulanek od Jezusa

Z początkiem 1806 roku dawna uczennica urszulanek z Mende, Jeanne Planchon, przybyła do Malet, aby otworzyć tam szkołę. Uczyniła to na prośbę dawnego zarządcy mnichów z Aubrac. Za zgodą biskupa z Rodez, założyła wspólną urszulanek, z intencją utworzenia klasztoru. Jednakże biskup poprosił ją o wyrzeczenie się klauzury, aby siostry mogły iść i nauczać kobiety i dziewczęta nawet w najmniejszych wioskach diecezji, odpowiadając w ten sposób na potrzeby ludności wiejskiej. Przez cały XIX wiek Kongregacja rozwijała się wspaniale.

W 1964 roku, odpowiadając na wezwanie Kościoła, Kongregacja założyła Misję w Togo. W 1973 roku przekazała ją rodzimemu Zgromadzeniu Maryi Matki Kościoła.

Dzisiaj

Unia św. Anieli Merici, erygowana 3 lipca 1973, zagłębia swoje korzenie w św. Anieli Merici:

- przez założycielki klasztorów:
  - Françoise i Perette de Bermond: w Saint Chamond (1613) i w Monistrol (1634),
  - Antoinette Micolon: w Ambert (1614) i w Espalion (1634),
- przez założycielkę Kongregacji Urszulanek od Jezusa i Maryi (1806): Jeanne Mille Planchon. Klasztory z Nant i z Sommières (1888) zostały przyłączone do tej Kongregacji.

Podczas rewolucji z 1789 roku wszystkie wspólnoty zostały rozproszone. Wiele z nich już nigdy się nie odrodziło.

Naśladując św. Anielę Merici, Kongregacja Urszulanek „Unia św. Anieli Merici” również dzisiaj otwiera się na wezwania Kościoła i potrzeby ludzi, stawiając sobie za cel apostołskie wychowanie w różnych jego formach, takich jak: nauczanie, działalność duszpasterska, przyjmowanie gości, opieka nad chorymi.

Tak jak pierwsze towarzyszki św. Anieli, pozostajemy blisko ludzi, a nasze relacje cechują się prostotą ewangeliczną w pokornej służbie każdemu człowiekowi, a zwłaszcza najbardziej bezbronnemu. Zgodnie z radami św. Anieli, zachowujemy troskę o całkowite przystosowanie się do różnych sytuacji w konkretnym czasie i miejscu.

Od 1988 roku istnieje świeckie bractwo „Aniela Merici”, do którego należą świeccy żyjący duchowością Mericiańską.

Od 1995 roku jesteśmy stowarzyszone z Urszulankami Unii Rzymskiej. Będąc zrzeszone z Urszulankami św. Karola z Le Puy staramy się wzajemnie wspierać.

Na dzień 1 stycznia 2015 jest nas: 32 profeski, w tym 6 narodowości wietnamskiej, 2 profeski czasowe. W październiku 2013 otworzyłyśmy nowicjat w Wietnamie.

Aktualnie 6 nowicjuszek wietnamskich formuje się i odkrywa św. Anielę. Książka „Przeciw wiatrom i przyrywom” została przetłumaczona na język wietnamski.

W 2010 został otwarty ośrodek dla młodych dziewcząt w Ho Chi Minh. Jeden z ojców Asumpcjonistów wspomagał ten ośrodek rozeznawania dla młodych studentek.

Żyjemy w małych wspólnotach, w pięciu departamentach: Aveyron, Haute Garonne, Gard, Haute Loire, Aude, a także jedna wspólnota składająca się z 3 siostr Wietnamek w Dong Nai w Wietnamie, nowicjat i w ośrodku jedna profeska Wietnamka towarzysząca postulantkom.

Nasze powołanie apostołskie realizujemy dzisiaj:

- na wsi i w dzielnicach miast: przez obecność, słuchanie, dzielenie życia z innymi, przez działalność na rzecz najbardziej opuszczonych, w stowarzyszeniach; angażujemy się wraz z innymi, by czynić świat bardziej ludzkim i ewangelicznym,
- poprzez pracę w domach opieki społecznej, służąc osobom w podeszłym wieku lub dzieląc ich życie,
- w szkołach: katecheza, administracja,
- w parafiach: katecheza, przygotowanie liturgii, przygotowanie do sakramentów, posługa chorym.

Od 2004 pensjonat w Malet został przekształcony i nosi nazwę: „Przestrzeń Spotkania z Anielą Merici”. Na drodze św. Jakuba z Compostelli przyjmujemy pielgrzymów, grupy, rodziny, osoby szukające ciszy, wewnętrznego skupienia, odnowy, odpoczynku, wytchnienia.

Spotykamy często osoby cieszące się, że mogą nam powiedzieć, iż spotkały Urszulanki w Québec, w Australii, w Niemczech i oczywiście we Francji.

Możecie znaleźć nas na stronie: [http:// www.espaceangelemerici.fr](http://www.espaceangelemerici.fr)

IRLANDIA

UNIA IRLANDZKICH URSZULANEK

angemer@eircom.net
www.ursulines.ie

Historia

Pierwszy klasztor Urszulanek w Irlandii został założony w 1771 roku. Zaproszone przez Nano Nagle, który zapewnił wszystko, co niezbędne dla ich pierwszej szkoły, cztery irlandzkie dziewczyny, po odbyciu nowicjatu w klasztorze Urszulanek na Rue Saint Jacques (Paryż), przybyły do Cork. W ciągu następnych osiemdziesięciu lat powstały trzy inne autonomiczne klasztory wraz ze szkołami: Thurles w 1787, Waterford w 1816 i Sligo w 1850. W 1847 r. klasztor w Sligo założył Gujanę Brytyjską, która obecnie jest częścią Unii Rzymskiej. Te cztery irlandzkie domy dokonały kolejnych fundacji, z których do dziś istnieją: St Angela w Cork, klasztor założony w 1887 ; Brecon, (Walia) w 1948 ; St Angela, Lough Gill, (Sligo) w 1950 ; Kenya, (Afryka Wschodnia) w 1957, oraz Cabinteely, (Dublin) w 1963. W L'année 1973 utworzono Federację, a w Domów Irlandzkich a w 1978 powstała Unia Irlandzkich Urszulanek. Od tamtego czasu otwarto jeszcze kilka małych domów: Sandyford (Dublin) w 1989 ; w Cardigan (Walia) w 1989; w Meadowgrove (Cork) w 1991 oraz Shannon Drive i Ste Anne n° 1 (Waterford) w 1994. W 2001 r. , Kenia stała się Regionem, który obejmuje obecnie siedem domów: Karen (Nairobi), Mutune, St Augustin i Tungutu (Kitui), Merici (Kitale) oraz Kanamkemer i Lorugumu (Turkana). W 1989 r. Unia Irlandzkich Urszulanek stowarzyszyła się z Unią Rzymską.

Dzisiaj

My Urszulanki dzisiaj zostały przemienione naszym charyzmatem przez słuchanie aż do cierpienia, dążeń mężczyzn i kobiet naszych czasów (Konstytucje 7). Oddaliśmy się różnym posługom: nauczanie, administracja, opieka zdrowotna, prace parafialne, towarzyszenie duchowe i psychologiczne oraz praca z więźniami.

« W obliczu nowych i trudnych sytuacji ludzkich, staramy się odpowiedzieć na różnorodne i często niespodziewane rzeczywiste potrzeby kościoła i środowiska, dając świadectwo o nadziei, która jest w nich i głosząc Dobrą Nowinę w sercu tych trudnych sytuacji ich czasu »(Konstytucje 7)

Obecnie w Unii Irlandzkich Urszulanek jest: 93 profesek wieczystych, 67 w Irlandii i Walii oraz 26 w Kenii, gdzie jest również 7 nowicjuszek i 3 postulanki.

WŁOCHY

TOWARZYSTWO ŚW. URSZULI FEDERACJA INSTYTUTU ŚWIECKIEGO ŚW. ANIELI MERICI

mariarazza@libero.it

Historia

Towarzystwo św. Urszuli, Instytut świecki św. Anieli Merici, jest federacją Towarzystw diecezjalnych i międzydiecezjalnych. Towarzystwa, połączone w federację, zostały zatwierdzone jako prosty instytut świecki w formie federacji na prawach papieskich Dekretem *Vetustum et Praeclarum Institutum* w dniu 25 maja 1958. Federacja łączy bardzo stare Towarzystwa, na przykład Brescia, która wywodzi się od św. Anieli Merici (1535), Mediolan (1567), Bergamo (1575), Bolonia (1603) i inne fundacje utworzone później lub w nowszych czasach. Towarzystwa owe zostały utworzone na nowo w wyniku wpływów napoleońskich z wyjątkiem Towarzystwa z Bolonii, które istnieje nieprzerwanie. Federacja zrzesza Towarzystwa powstałe w końcu XIX wieku we Włoszech jak i te, które powstały w całym świecie w XX wieku.

Około 1950 roku Towarzystwa, każde ze swoją własną historią wierności, odczuły duchową potrzebę wzajemnych kontaktów, poznania się nawzajem, siostrzanych więzi i pomocy przede wszystkim w aspekcie wspólnych poszukiwań odnowy. Pierwsze Konstytucje Federacji zostały zatwierdzone 1958 roku (ad experimentum), później następne w 1967 roku (także ad experimentum), doprowadziły one do centralizacji, a w końcu Konstytucje zatwierdzone w 1977 roku ustaliły formę federacji potwierdzoną na nowo przez Konstytucje z 1994 roku.

Dzisiaj

Obecnie Federacja skupia 33 Towarzystwa we Włoszech oraz 9 poza Włochami: we Francji, na Malcie, w Niemczech, w Polsce, w Słowacji, w Kanadzie (Toronto), w Brazylii Południowej i Północnej. Co więcej, świeckim Urszulankom towarzyszą federacje Towarzystw albo Rady federacji z innych krajów: Szwajcarii, Austrii, Anglii, Etiopii, Erytrei, Republiki Konga, Burundi, Nigerii, Kenii, Madagaskaru, Kamerunu, Stanów Zjednoczonych (Teksas), Tajlandii, Indonezji, Bangladeszu, Singapuru.

Każde Towarzystwo należące do Federacji – diecezjalnej lub międzydiecezjalnej – zachowuje autonomię co do formacji, organizacji i finansów. Pozostaje w kontakcie z biskupem zgodnie ze swą tradycją i aktywnie uczestniczy – według możliwości – w życiu i misji Kościoła lokalnego. Towarzystwa należące do Federacji mają tę samą Regułę (pochodzącą od św. Anieli Merici) i te same Konstytucje.

Prezydentka spełnia w Federacji funkcje reprezentacyjne. Wraz z Radą Federacji pełni rolę służebną wobec Towarzystw należących do Federacji. W szczególności Prezydentka i jej Rada są do dyspozycji Towarzystw, by podtrzymywać inicjatywy służące pogłębieniu znajomości Reguły i Konstytucji, by żyć coraz wierniej duchem mericiańskim. Prezydentka i jej Rada są wybierane przez gremium, w którym uczestniczą wszystkie Towarzystwa należące do Federacji. Federacja jest pozytywnym, pomocnym doświadczeniem dla Towarzystw, które doświadczają mocy zjednoczenia, siostrzanego wsparcia, odnowy i otwarcia na rozszerzenie się instytutu na cały świat.

<i>Towarzystwo/Grupy</i>	<i>członkinie włączone czasowo</i>	<i>członkinie włączone na stałe</i>	<i>kandydatki w czasie próby</i>
EUROPA			
Austria	0	1	0
Francja	1	15	
Niemcy	0	4	0
Malta		4	1
Polska	0	14	
Słowacja	2	20	
Anglia	1	2	
Włochy	17	627	11
Szwajcaria	0	4	0
AFRYKA			
Burundi	58	0	68
Kamerun	2	6	1
Kongo RDC	10	8	5
Erytreja	4	8	
Etiopia	7	3	
Kenia	1	0	1
Madagaskar	2	4	2
Nigeria		1	2
AMERYKA			
Brazylia Płn-Wsch	4	22	4
Brazylia Płd	3	8	3
Kanada QC		6	1
Kanada - Toronto	6	6	1
Meksyk	1	0	0
Stany Zjednoczone (Kanada i Regina)	1	3	
AZJA			
Bangladesz	0	1	0
Filipiny	12	1	1
Indonezja	1	14	0
Singapur	0	1	1
AUSTRALIA		1	0
Razem	116	157	91
we Włoszech	17	627	11
w świecie	116	157	91
Razem	133	784	102

WŁOCHY

TOWARZYSTWO ŚW. URSZULI CÓRKI ŚWIĘTEJ ANIELI Z BRESCII

mericiano@angelamerici.it

www.angelamerici.it

Historia

Towarzystwo diecezjalne Świętej Urszuli, Córek Świętej Anieli Merici z Brescii jest instytutem świeckim na prawie papieskim. «Kongregacja Instytutów Życia Konsekrowanego i Instytutów Świeckich» zatwierdziła go dekretem z 2 czerwca 1992 jako Towarzystwo diecezjalne z Brescii; zatwierdzenie papieskie dokonane zostało przez papieża Pawła III (w ten sposób Towarzystwo z Brescii jest instytutem dążenia do doskonałości na prawie papieskim od 1544). Wtedy to dekret uznał tę rodzinę osób konsekrowanych świeckich jako instytut świecki uprzedzając ustawodawstwo kościelne.

Zasadniczym tekstem instytutu jest *Reguła Towarzystwa*¹, interpretowana w świetle Testamentu i Rad św. Anieli i Dyrektorium zatwierdzonej przez J. Ex. Bpa Bruno Foresti, Biskupa Brescii, 25 listopada 1985.

Dzisiaj

Wymiar diecezjalny Towarzystwa objawia się poprzez udział w życiu i misji Kościoła w Brescii i w uznaniu Biskupa diecezjalnego jako swego Przełożonego i Ojca.

Towarzystwo Świętej Urszuli, które powstało w Brescii 25 listopada 1535 gromadzi Córki Świętej Anieli, które żyją radami ewangelicznymi, by iść za Jezusem możliwie najbliżej, i które, dzięki działaniu Ducha Świętego, oddają się całkowicie Bogu miłowanemu niepodzielnym sercem, według przykładu i reguły św. Anieli Merici.

Jest to rodzina duchowa dziewic konsekrowanych w świecie, które dzięki szczególnej łasce Ducha Świętego chcą przyczynić się do:

- chwały Bożej,
- osobistego uświęcenia przez radykalną praktykę czystości, posłuszeństwa i ubóstwa,
- uczestniczenie w misji Kościoła w świecie w jedności z biskupem diecezjalnym.

---

¹ Chodzi o „Regułę św. Anieli Merici” z kilkoma wariantami i kilkoma dodatkami, które znajdują się w tekście Biskupa Girolamo Verzeri, Biskupa Brescii, daną siostrze Magdalenie i Elżbiecie Girelli 29 lipca 1866. Biskup Verzeri dając dekret 13 czerwca 1866 przyjął Regułę św. Karola Boromeusza promulgowaną 28 października 1583 wnosząc weń pewne konieczne adaptacje w związku ze zmianami porządku społecznego.

W konsekwencji Towarzystwo charakteryzuje się:

- **Oblubieńczym poświęceniem się Chrystusowi:** zakłada to, że kobieta, chrześcijanka, wybiera na zawsze życie w dziewictwie, by dążyć do doskonałej miłości naśladowując Chrystusa, wybranego i umiłowanego jako swego oblubieńca.
- **Życiem według rad ewangelicznych w sposób radykalny,** co oznacza stałość zaangażowania w poświęcenie się Chrystusowi w Kościele.
- **W warunkach świeckości:** wyraża się ono poprzez życie w świecie, wspólnie ze świeckimi, angażując się w uświęcanie świata, lecz według stylu życia odpowiadającego wymaganiom dziewiczej konsekracji.

Wymiar diecezjalny jest odniesieniem do początków i historii Towarzystwa, uzupełniony doktryną soborową dla Kościołów lokalnych. Towarzystwo uczestniczy więc w pełni w życiu i misji Kościoła w Brescii i uważa Biskupa diecezjalnego za swego Przełożonego i Ojca.

17 kwietnia 2015 roku Towarzystwo liczyło 138 profesek wieczystych i 3 profeski czasowe żyjące w Prowincji Brescii. Przełożoną Generalną jest Mariarosa Pollini.

WŁOCHY

TOWARZYSTWO ŚWIĘTEJ ANIELI MERICI Z MANTUI

Historia

Towarzystwo św. Anieli powstało w Mantui w XVI wieku lecz dokładna data nie jest znana. Gdy czcigodny Francesco Gonzaga przybył jako biskup do Mantui w 1593 roku Towarzystwo już istniało. On to nadał mu własną organizację i zapewnił rozwój w mieście i w okolicznych, wiejskich parafiach. Skasowane przez Napoleona, Towarzystwo odrodziło się w 1886 roku dzięki gorliwości biskupa Mantui J. Ex. Giuseppe Sarto, przyszłego papieża Piusa X. On to mianował przełożonym nowopowstałego Instytutu księdza Filippo Nodali, wówczas proboszcza parafii San Caritas, który później został pierwszym dostojnikiem Kapituły św. Andrzeja w Mantui. W 1869 ów ksiądz był już odpowiedzialny za grupę Córek św. Anieli w Castiglione w łączności z Towarzystwem w Brescji. Bp Sarto mianował Magdalenę Girelli przełożoną tymczasową; została ona zastąpiona przez nauczycielkę z Mantui, Argię Dall'Aglio, która oddała się całkowicie Towarzystwu i dała początek Towarzystwu w Guastalla (Region Emilia), które później usamodzielniało się.

Począwszy od roku 1958 Towarzystwo w Mantui szło tą samą drogą co siostrzane Towarzystwa w Brescji i Veronie. Osobowość prawną jako jednostka kościelna uzyskało Towarzystwo poprzez Dekret Prezydenta Republiki w roku 1957 .

Siostry uważały się zawsze jako « osoby zakonne w świecie ». Towarzystwo należy do Unii Przełożonych Wyższych we Włoszech i uczestniczy, według możliwości, w spotkaniach i rekolekcjach organizowanych przez ten organizm. W zależności od czasów córki św. Anieli zajmowały się apostołstwem parafialnym i diecezjalnym, uczeniem katechizmu, stowarzyszeniami katolickimi, odwiedzaniem chorych, a także stowarzyszeniami św. Wincentego a Paulo, nauczaniem w szkołach zawodowych dla dziewcząt, koloniami letnimi oraz służbą domową i parafialną.

Dzięki darowiźnie swego przełożonego biskupa Cabrini w 1959 roku Towarzystwo otrzymało budynki w Mantui i Castiglione delle Stiviere, które były własnością „Małego Dzieła Najświętszego Serca” założonego przez niego dla pomocy i resocjalizacji porzuconych, młodych dziewcząt. Od samego początku bp Cabrini powierzył kierownictwo i zarządzanie „Małego Dzieła” córkom św. Anieli. Nie mogąc uzyskać osobowości prawnej dla swojego Instytutu przekazał własność Towarzystwu, które cieszyło się już tym przywilejem.

W 1988 roku ów Instytut zakończył definitywnie swą działalność wraz z odejściem ostatniej podopiecznej. Podczas około dziesięciu lat cztery siostry, które pozostały w domu w Castiglione kontynuowały przyjmowanie pracowników, robotników, rodziców osób zatrzymanych w szpitalu psychiatrycznym sądowym, a także starszych księży. Ich siły malały, członkinie Towarzystwa zostały zmuszone do przekazania swych budynków w Mantui i Castiglione innym organizacjom dla ich dzieł.

Dzisiaj

Obecnie jest nas trzynaście: cztery przebywają w domu dla osób starszych, dwie w domu filialnym w Castiglione, a reszta w swych własnych domach. Wszystkie jesteśmy już starsze (jedna ma 68 lat, inne między 79 a 93 lat), to nam nie pozwala prowadzić działalności apostołskiej.

WŁOCHY

TOWARZYSTWO ŚWIĘTEJ URSZULI CÓRKI ŚWIĘTEJ ANIELI MERICI Z WERONY

Historia

Towarzystwo zostało założone przez św. Anielę Medici 25 listopada 1535 roku w Brescii. Jest instytutem diecezjalnym, uzyskało zatwierdzenie papieskie jako instytut świecki 9 sierpnia 1992 roku.

Aniela Merici urodziła się w Desenzano (Brescia), w diecezji Werona, między 1470 a 1475 rokiem. W 1516 roku osiedliła się na stałe w Brescii.

W 1535 Aniela Merici, osoba obdarzona wyjątkową inteligencją i uważna obserwatorka tego, co się wokół niej działo, dała początek instytutowi kobiet całkowicie poświęconych Chrystusowi. Żyjąc poza murami klasztoru, nie będąc jednak żonami ani matkami rodzin owe kobiety – tam, gdzie żyją – znajdują wolność i możliwość rozwoju ludzkiego i chrześcijańskiego w środowisku rodzinnym, społecznym i kościelnym. Ideał doskonałości przekazany przez Anielę tym kobietom, które nazywała «swymi córkami», to niepodzielna miłość Boga Trójjedynego i intymne zjednoczenie z Chrystusem, «Oblubieńcem, który nas miłuje». Kontemplacja i modlitwa, całkowity dar z siebie dla Boga, w Chrystusie Jezusie, zawierzenie woli Bożej, uległość Duchowi Świętemu, taki jest ideał doskonałości św. Anieli Merici, ideał, który dojrzał podczas całego jej życia i który proponuje swoim córkom.

Aniela pozostawiła nieliczne dzieła pisane: Regułę, Rady i Testament. Jednak jej charyzmat jest w nich wyraźnie widoczny. Przekracza on schematy istniejące ówczesnie. Kościół przyjął go jako prorocki dar.

Dzisiaj

Aniela nie wskazuje Towarzystwu żadnego specyficznego apostołatu. Jest przekonana, że z trynitarnego i chrystocentrycznego ideału zrodzi się uniwersalna służba braciom w ich różnych potrzebach: materialnych, moralnych, religijnych. Córka św. Anieli jest więc otwarta i uważna wobec potrzeb swych braci i wezwań Kościoła. W prostocie, w milczeniu i gotowości do poświęcenia może realnie ofiarować się innym jako dar. Kontemplacja i działanie: oto dwumian, który wyraża wielki charyzmat mericiański. A wszystko to na drogach świata, w różnych okolicznościach ofiarowując duchowy i ludzki wymiar i świadcząc o Słowie i Miłości. Towarzystwo św. Anieli „wędrowało” poprzez wieki aż do naszych dni i « z pnia wyrasta wiele gałęzi » (Ledóchowska).

Sobór Watykański II wzywając wszystkich do świętości uznał oficjalnie apostołat świeckich i potwierdził ideał, który św. Aniela Medici zaproponowała swoim córkom 500 lat temu.

WŁOCHY

URSZULANKI NAJŚWIĘTSZEGO SERCA JEZUSA

Asola, Mantua

sorsoline@tin.it

Historia

Nasze zgromadzenie zakonne zostało założone w Gazzuolo (diecezja Kremona, prowincja Mantua), 5 września 1893 przez Matkę Ignację Isacchi i Matkę Marię Margaritę Lussanę. Obydwie one były członkiniami Kongregacji Urszulanek z Somasko. Biskup Kremony uznał jednak za stosowne utworzyć nowy, autonomiczny instytut zakonne. Kanoniczne zatwierdzenie jako zgromadzenie zakonne na prawie diecezjalnym nosi datę 7 grudnia 1893. Pierwsze Konstytucje zostały zatwierdzone 5 września 1894. Prawa papieskie zgromadzenie uzyskało 7 lutego 1947.

Charyzmat i duchowość

Charyzmat Matki Ignacji narodził się z osobistej intuicji: była wewnętrznie przekonana, że Bóg ją pociągał ku sobie od dzieciństwa, że prowadził ją do całkowitego poświęcenia się Jemu na zawsze i zainspirował ją do założenia zgromadzenia zakonnego dla specjalnej misji: by rozszerzać możliwie najbardziej znajomość niezgłębianych bogactw Serca Jezusowego promieniejącego światłem, miłością, świętością i życiem.

Pierwszy artykuł Konstytucji oznajmia:

*Wierzyć w miłość Boga ku nam w Jego Synu,
kontemplować nieustannie tę miłość w Sercu Jezusa,
pozwolić się pociągnąć i posiadać przez Niego,
aby móc Go ukazywać i przybliżać ludziom.*

*Taki jest w skrócie charyzmat Matki Ignacji, który otrzymała od Boga;
taka jest misja, którą uważała jako swój obowiązek rozwijać w Kościele.*

Po śmierci obydwu założycielek ich groby szybko stały się miejscem modlitwy gdzie wiele osób otrzymywało – jak mówili – łaski duchowe i materialne włącznie z uzdrowieniami. Ich proces beatyfikacyjny jest w toku.

Dzieła

W 1894 roku biskup Mantui, abp Józef Sarto, późniejszy św. Pius X, prosił M. Ignację o kilka siostr do swojej diecezji. W ten to sposób zgromadzenie zaczęło się rozwijać w diecezji Mantua.

W 1900 roku wraz z otwarciem domu w Seriato, Siostry rozpoczęły inne dzieła w Diecezji Bergamo: przedszkola, szkoły zawodowe, oratoria, organizacja dni świątecznych, apostołstwo w szpitalach i domach opieki dla starszych osób.

W chwili śmierci czcigodnych Matek Założycielek zgromadzenie liczyło 19 domów i 120 członkiń.

Dzisiaj

Pierwszy dom na terenach misyjnych został utworzony w 1975 roku w El Beida, w LIBII gdzie siostry pracują w publicznym szpitalu i opiekują się chorymi w ich mieszkaniach. Muzułmanie mają wielki szacunek dla siostr i nazywają je *siostrami dobrego Boga*.

W 1991 roku został otwarty dom w Bukavu w BUNRUNDI. W diecezji Bużumbura siostry prowadzą przychodnię, szkołę i centrum formacji zawodowej dla promocji kobiet. Opiekują się także ok. 10 sierotami, które uczą się w szkole państwowej. Z tej misyjnej placówki wywodzi się już kilka powołań: 2 profeski wieczyste, 2 czasowe, 2 nowicjuszki, 2 postulantki i 2 kandydatki. Także wiele innych dziewcząt czuje się pociągnięte przez Serce Jezusa. Te młode Burundezyjki – już po okresie formacji – pomagają w opiece nad chorymi w przychodni, w szkole państwowej i w parafii, katechizując i ucząc pisanie i czytania najuboższych. Dom formacji i nowicjat znajdują się w Bukavu.

WŁOCHY

SIOSTRY URSZULANKI NAJŚWIĘTSZEGO SERCA MARYI (SCM)

Breganze, Vicence

congregazione@orsolinescm.it
www.orsolinescm.it

Historia

Założycielka i jej rodzina zakonna: Zgromadzenie Sióstr Urszulanek SCM powstało w roku 1907 w Breganze (prowincja i diecezja Vicenza) z inicjatywy Giovanni Meneghini, córki św. Anieli, świeckiej osoby konsekrowanej od 20 lat. Po śmierci Założycielki (która miała miejsce w Breganze w 1918 roku) wspólnota Urszulanek przeszła długi okres doświadczeń; zatwierdzenie ze strony biskupa otrzymały siostry w 1941 roku, a ze strony Stolicy Świętej w 1950.

Aby żyć prawdziwie konsekracją jako osoby świeckie według Reguły mericiańskiej, Giovanni Meneghini poczuła się pociągnięta w sposób szczególny do utworzenia formy życia wspólnotowego. Zgodnie z tym natchnieniem utworzyła w Breganze pierwszy załazek życia wspólnotowego. Dla nowopowstającej instytucji wybrała jako tekst podstawowy Regułę św. Anieli Merici.

Charyzmat i misja

Podstawowe elementy pochodzą od samej Założycielki: «Celem Instytutu jest zarówno własne zbawienie poprzez praktykę rad ewangelicznych jak i zbawienie i uświęcenie kobiet wiejskich». (Pamiętniki I,24) «Duchowością nowych służebnic Bożych będzie: zupełne zapomnienie o sobie i niezmordowana gorliwość o zbawienie dusz» (Pamiętniki II,2).

Dzisiaj

Natchniony przez Założycielkę i Regułę św. Anieli Merici Instytut pragnie żyć i rozwijać w Kościele głębokie postawy Chrystusa, sługi Bożego planu i Maryi, Służebnicy Bożej angażując się konkretnie w promocję – w duchu służby – formację ludzką i chrześcijańską kobiety.

Działalność i sposób życia

Siostry Urszulanki SCM włączają się w misję Kościoła poprzez działalność wychowawczą, kulturalną, socjalną i duszpasterską co umożliwia im – zgodnie z charyzmatem – przyczyniać się do promocji i formacji „kobiet wiejskich” a wraz nimi rodziny w jej różnorodnych aspektach. Wezwane do wypełnienia misji zbawienia w konfrontacji z rzeczywistością kobiecą są siostry szczególnie uwrażliwione na sprawy ubóstwa i marginalizacji wywodzącej się z niesprawiedliwości, ludzkich słabości a przede wszystkim z grzechu. W tym duchu żyją siostry we wspólnotach socjalno-wychowawczych dla młodzieży i młodych kobiet narażonych na różne zagrożenia; zajmują się także wolontariatem parafialnym i socjalnym w regionie.

W parafiach Urszulanki CSM ze specjalnym zaangażowaniem działają wśród świeckich kobiet na rzecz ich formacji, dla wykształcenia osób odpowiedzialnych za ten sektor mając na względzie ewangelizację i różnorodną działalność kościelną.

Od niedawna rozwija się współpraca w dziedzinie kulturalnej z Centrum Dokumentacji i Studiów „Obecność Kobiet” i działania, które promują ten temat.

Zgromadzenie Sióstr Urszulanek Najświętszego Serca Maryi, które liczy około 130 członkiń jest obecne w następujących miejscach:

- We Włoszech: w diecezjach: Vicence, Padwa, Bergamo, Prato, Rzym, Sabina-Poggio, Mirteto, Caserta i Krotona;
- W Brazylii: w Rio de Janeiro, w Esprit Santo i w Amazonii jak również w diecezjach: Volta Redonda, Cachoeiro de Itapemirim i Roraima;
- W Mozambiku, w diecezji Beira – dwie wspólnoty.

WŁOCHY

KLASZTOR ZAKONNIC ŚWIĘTEJ URSZULI INTYTUT ŚWIĘTEJ MARYI OD ANIOŁÓW, BRESCIA

info@orsolinebs.org

www.orsolinebs.org

Historia

Po zlikwidowaniu zgromadzeń zakonnych przez Napoleona w 1797 roku Kościół brescjański znalazł się w bardzo trudnej sytuacji. Biskup Gabio Maria Nava, niestrudzony apostoł, pragnął przede wszystkim przywrócić do życia w swej diecezji Urszulanki, co też uczynił oddając im były klasztor augustianek zwany „Święta Maria od Aniołów”. Twierdził on, że dla przywrócenia człowieka Bogu ważniejsze jest wychowanie niż danie chleba głodnym.

Aby umożliwić temu Instytutowi wychowawczemu możliwość życia duchowością Anieli Merici, świętej brescjańskiej, biskup ten zapragnął wrócić do źródeł. Pierwszym zakonnicom tego Instytutu dał on więc pisma św. Anieli: Regułę, Rady, Testament, jak również Konstytucje Urszulanek z Bordeaux. Teksty te jasno wyrażają prawdziwą orientację dzieła wychowania, które stara tradycja określała jako powierzone kobietom przez św. Anielę.

Od 1827 roku żyjemy sprawami obecnego czasu idąc śladami naszej pierwszej Matki, interpretując je w świetle Ewangelii, stawiając sobie za cel realizację autentycznego dzieła wychowania.

Dzisiaj

Przez bramę klasztoru «Św. Maryi od Aniołów» codziennie przechodzi około 900 uczniów w wieku od 3 do 19 lat, a także nauczyciele, rodzice, ugrupowania towarzyszące i sportowe. Gorliwość o chwałę Bożą stymuluje gorliwość względem dusz.

«Urszulanka winna posiadać serce Karmelitanki» mówiła nasza czcigodna Matka Pellegrini Gressent zmarła w 1932 roku. Codzienna przedłużona modlitwa jest duszą naszego apostołatu; dzięki zjednoczeniu z Chrystusem zakonnica, Urszulanka odrzuca rozdźwięk między działaniem i kontemplacją.

Działalność: przedszkole i szkoła podstawowa, gimnazjum, liceum o profilu ścisłym i technicznym oraz internat.

W 1989 roku Urszulanki z Brescii dokonały stowarzyszenia z Unią Rzymską.

WŁOCHY

SIOSTRY URSZULANKI MARYI DZIEWICY NIEPOKALANEJ

Gandino

info@orsolinegandino.it

Historia

Fundacja: Utworzenie: Instytut został założony w 1818 roku w Gandino (Bergamo) przez księdza Don Francesco Della Madonna dla formacji ludzkiej i chrześcijańskiej młodych kobiet. Zgromadzenie zyskało aprobatę biskupa w 1858 roku, wstępne zatwierdzenie przez Stolicę Świętą 8 lutego 1904 roku, a ostateczne zatwierdzenie papieskie 16 sierpnia 1909 roku. Odniesienie do Najświętszej Maryi Panny w nazwie Instytutu podkreśla, że Urszulanki uczestniczą w tajemnicy zbawienia w stylu Maryi, pokornej służebnicy Pańskiej.

W ciągu pierwszych 40 lat istnienia Urszulanki Maryi Niepokalanej z Gandino żyły według Reguły św. Anieli Merici zatwierdzonej przez św. Karola Boromeusza w 1582 roku dla Towarzystwa w Bresci, które otrzymał założyciel ks. Francesco Della Madonna od dawnej Urszulanki z Clusone, Teresy Uccelli. Wraz z rozwojem Instytutu reguła została zmodyfikowana i przystosowana do nowych zadań, które zgromadzenie podejmowało, z zachowaniem zdecydowanej tożsamości mericiańskiej. Aktualnie Instytut jest obecny nie tylko we Włoszech ale i w 6 innych krajach: w Erytrei, Etiopii, Kenii, Argentynie, Brazylii i w Polsce.

Charyzmat:

Zgromadzenie uczestniczy w tajemnicy i w misji Kościoła, świadka miłości Chrystusa poprzez branie odpowiedzialności za wychowanie i zdrowie według charyzmatu założyciela. Miłość Chrystusa, która jest «współczuciem» i «Słowem Boga», skąd wypływa charyzmat, słowo, które dziś nadal świadczy o duchowej spuściźnie założyciela i dziedzictwie kulturalnym rozwijanych przez Instytut od prawie 200 lat «świętej historii» i o tym, że Urszulanki Maryi Niepokalanej z Gandino są wezwane, by przyjąć to Słowo i zachować w sercach po to, by przekształcać je na konkret życia troszcząc się o swych braci w ich różnych sytuacjach życiowych.

Prace i działalność

- Przedszkola, szkoły podstawowe i średnie I stopnia
- Współpraca w duszpasterstwie parafialnym i diecezjalnym
- Przyjmowanie studentek i młodych pracownic
- Przyjmowanie biednych rodzin będących w trudnościach
- Domy dla opieki nad chorymi i klinika
- Centra promocji kobiet
- Centra duchowości
- Pomoc migrantom, Cyganom i kobietom – ofiarom przemocy.

Obecność w świecie (maj 2015)

	Włochy	Erytreja	Etiopia	Kenia	Argentyna	Brazylia	Polska	<u>Razem</u>
Profeski	187	60	41	7	13	5	5	318
Juniorystki	5	29	15	4	1	4	2	60
Nowicjuszki	5	15	6					26
Postulantki		4		5		5	1	15
Domy	28	11	8	2	4	2	2	57

WŁOCHY

URSZULANKI ŚWIĘTEGO KAROLA

Mediolan

ors_sc.mg@tin.it
www.orsolinesancarlo.it

Historia

Zgromadzenie Sióstr Urszulanek św. Karola pochodzi bezpośrednio od Towarzystwa św. Urszuli założonego w Brescii 25 listopada 1535 roku przez św. Anielę Merici.

Po przebyciu długiej drogi duchowej i apostolskiej św. Aniela – która urodziła się w Desenzano nad jeziorem Garda 21 marca 1474 – zrozumiała, że ma całkowicie poświęcić się Bogu i ludziom dla odnowienia sobie współczesnego społeczeństwa, w szczególności poprzez formację ludzką i chrześcijańską kobiet. Założyła stowarzyszenie św. Urszuli w Brescii, które się szybko rozprzestrzeniło poza miasto, a szczególnie w Mediolanie gdzie św. Karol powierzył mu pracę duszpasterską i charytatywną w Kościele mediolańskim. Ponieważ już wtedy Urszulanki żyły we wspólnotach św. Karol dał im regułę. Odtąd – aż do kasaty przez Napoleona – działalność apostolska Urszulanek rozwijała się na polu katechezy parafialnej i szkoły.

W 1844 roku Siostra Maria Magdalena Barioli – w posłuszeństwie arcybiskupowi Mediolanu, kardynałowi Gaisruck – wniosła nowe życie do Instytutu w Mediolanie na ulicy Lanzone (gdzie do dzisiaj znajduje się siedziba zgromadzenia). Podjęła na nowo działalność edukacyjną w szkole i parafii. Od tego czasu datuje się nazwa „Siostry Urszulanki św. Karola”

Św. Aniela dostrzegła wartość konsekrowanego dziewictwa przeżywanego dla innych poza klauzurą, dziewictwa zakorzenionego w niepodzielnej miłości ku Chrystusowi, w Jego misterium paschalnym, ukierunkowanego na całkowity dar z siebie. W ten sposób serce czyste i wolne od wszelkich ludzkich przywiązań, może być otwarte na powszechne, duchowe macierzyństwo wobec tych, którzy są w szczególnie trudnych sytuacjach.

Św. Karol zrozumiał, że program św. Anieli był w tym czasie „najlepszym sposobem, by zreformować obyczaje i umożliwić powrót do niewinności, pobożności chrześcijańskiej, krzewienia cnót”. Do charyzmatu założonego przez siebie Instytutu Maria Magdalena Biaroli wprowadziła styl franciszkański, który był jej bliski: prostotę, pokorę i posłuszeństwo.

Dzisiaj

Urszulanki, ożywione gorliwością apostolską św. Karola, kontynuowały jego działalność dla promocji ludzkiej i chrześcijańskiej. Zachowywały ducha św. Anieli, która była otwarta na wszystkich, którzy szukają Boga. Starły się być duchowymi matkami działając na polu edukacji, w szczególności dla młodych ze szczególnym uwzględnieniem duchowości komunii i kontaktów osobistych. W tym celu praktykowały dialog prowadzony z prostotą, równowagą, uprzejmością, troską o potrzeby poszczególnych osób i dostrzeganiem znaków czasu. Apostolstwo wychowania prowadziły według pedagogiki św. Anieli: uwaga zwrócona na

człowieka wieloaspektowo, z szacunkiem dla jego wolności, ze zrozumieniem głębi jego serca. Było to możliwe dzięki ich życiu całkowicie oddanego Bogu, jako owoc zjednoczenia z Chrystusem Oblubieńcem.

Głęboko zjednoczone z «Jezusem Chrystusem naszym Panem», Urszulanki uczestniczą w duchowości i wrażliwości pedagogicznej św. Anieli Merici, która wypływa z wielkiej zażyłości ze Słowem Bożym, z kontemplacji Osoby Jezusa – ich Oblubieńca i Pana, ze słuchania Ducha Świętego i głębokiej znajomości duszy ludzkiej. Żyjąc pośród ludzi, uważając na znaki czasu, przeżywają Urszulanki swe macierzyństwo duchowe w radosnej prostocie, uprzejmości, pokorze i służbie światu w sercu Kościoła.

Nasze zaangażowanie w Kościele i świecie

Zgromadzenie Sióstr Urszulanek św. Karola świadczy o pójściu za Chrystusem w sposób widzialny poprzez:

- Życie wspólnotowe, wspólnotę dóbr, pełnomocnictwo władzy jako służba i wymiar posłuszeństwa, jako koncentracja dla budowania Królestwa Bożego. Zgromadzenie odnawia swe przyłgnięcie do stylu św. Anieli, która potrafiła interpretować przesłanie Ewangelii i wyrażać je w sposób przystępny:
- By w każdym czasie, kulturze, społeczności, w której się znajdowało, poprzez rozważanie sytuacji żyć logiką Wcielenia poprzez służbę i sobie właściwe zaangażowania duszpasterskie
  - Formacja i włączanie młodych i rodzin;
  - Pomoc w rozwoju ludzkim, w wymiarze opcji preferencyjnej dla ubogich i w służbie chrześcijańskiego miłosierdzia;
  - Otwartość, gościnność i dzielenie się z innymi.

Zgromadzenie – według stylu św. Anieli, który jest dla niego charakterystyczny – głosi, zwracając się zarówno do chrześcijan, jak i niechrześcijan, do poszukujących jak i do tych, którzy nie szukają:

- w Kościele lokalnym (parafie, stowarzyszenia, ruchy...),
- w różnych dziedzinach bliskich charyzmatowi apostołskiemu Zgromadzenia,
- katecheza, szkoła Słowa, tygodnie biblijne, rekolekcje,
- szkoły parafialne i nauczanie,
- towarzyszenie ludzkie i duchowe,
- przyjmowanie robotników i pracowników uniwersytetu,
- przyjmowanie i goszczenie kobiet w trudnej sytuacji,
- duszpasterstwo więźniów i imigrantów,
- głoszenie wiary poprzez sztukę poprzez osobiste spotkania.

Od 1992 roku Urszulanki św. Karola są obecne w Brazylii w Stanach Goias i Minas, w Amazonii gdzie współpracują w duszpasterstwie z Kościołem lokalnym i służą ubogim poprzez alfabetyzację dorosłych, dzieci i młodzieży i prowadzą przedszkole. Jesteśmy obecne w strefie miejskiej w Rio Solismoes wśród Indian, na granicy Kolumbii i Peru.

W lutym 2015 roku została utworzona mała wspólnota w Jerozolimie, aby charyzmat mericiański był obecny – po raz pierwszy – na Bliskim Wschodzie, w Ziemi Świętej, dokładnie w mieście, do którego Aniela pielgrzymowała w 1525 roku. Pragniemy przyjąć każdą Urszulankę, które będzie pragnąć krótko się tam zatrzymać.

Służymy Patriarchatowi łacińskiemu w Jerozolimie i imigrantom – ubogim katolikom z Wikariatu dla katolików języka hebrajskiego.

WŁOCHY

ZGROMADZENIE SIÓSTR URSZULANEK SERCA JEZUSA KONAJĄCEGO (SJK)

usjk-gen@wa.home.pl

frusjk@post.pl

www.urszulanki.pl (polonais)

www.orsolinescga.it (italien)

Historia

Zgromadzenie jest na prawie papieskim i zajmuje się formacją i edukacją dzieci i młodzieży, a także innymi dziełami ewangelizacyjnymi, zwłaszcza w środowiskach szczególnej nędzy.

Zgromadzenie powstało w Pniewach (Polska) w 1920 roku na skutek przekształcenia domu urszulańskiego w Petersburgu (Rosja) w zgromadzenie zakonne życia apostołskiego. Założycielką jest Matka Urszula Ledóchowska, kanonizowana w 2003 roku. Była ona przełożoną autonomicznego klasztoru w Petersburgu, a wcześniej Urszulanką klasztoru w Krakowie. To właśnie klasztorowi krakowskiemu zarówno Założycielka jak i całe Zgromadzenie zawdzięcza więzi ducha, charyzmat urszulański i swą Matkę, św. Anielę Merici.

Dzisiaj

Zgromadzenie liczy około 806 członkiń żyjących w 93 wspólnotach, w 11 centrach administracyjnych (odpowiednik prowincji), w 14 krajach (Polska, Włochy, Francja, Niemcy, Finlandia, Ukraina, Białoruś, Rosja, Kanada, Argentyna, Brazylia, Tanzania, Filipiny i Boliwia).

	kandydatki	postulantki	nowicjuszki	juniorystki	profeski wieczyste	razem	wspólnoty
Argentyna				0	11	11	3
Białoruś				0	2	2	1
Boliwia				0	3	3	1
Brazylia	1			0	17	18	7
Kanada				0	16	16	3
Filipiny	1		3	1	3	8	2
Finlandia				0	6	6	2
Francja				0	17	17	5
Niemcy				0	4	4	1
Włochy				0	31	31	6
Polska	4	6	1	14	466	491	43
Rosja				0	2	2	1
Tanzania	12	13	18	40	98	181	14
Ukraina				1	15	16	4
Razem	18	19	22	56	691	806	93

Działalność :

- nauczanie religii w szkołach i parafiach;
- formacja katechetów;
- nauczanie w szkołach wszystkich typów i stopni;
- akademiki;
- przedszkola, szkoły podstawowe i średnie;
- domy dla dzieci opuszczonych i niepełnosprawnych;
- praca parafialna i społeczna;
- pomoc emigrantom i uchodźcom;
- praca na misjach;
- inne rodzaje służby Kościołowi według potrzeb miejscowych.

WŁOCHY

URSZULANKI UNII RZYMSKIEJ

sgorosu@ursulines-ur.org
www.ursulines-ur.org

Unia Rzymska Zakonu Świętej Urszuli, jedna z gałęzi rodziny duchowej założonej przez świętą Anielę Merici, jest instytutem zakonnym międzynarodowym na prawie papieskim, w którym kontemplacja i apostołstwo wzajemnie się przenikają i ożywiają.

Naszą misją, którą Kościół nam powierza i którą mamy realizować w jego imieniu, jest misja wychowawcza w różnorodnych formach, pojęta jako ewangelizacja...

Unia Rzymska jest ze swej natury międzynarodowa i rozprzestrzeniona po całym świecie. Już przez samą swą różnorodność może ona więc wyrażać jedność i powszechność Kościoła oraz świadczyć o miłości w

rozdartym podziałami świecie. (Konstytucje – Natura i Misja Naszego Instytutu – Artykuły 1, 5, 7)

Historia:

Ewolucja dzieła św. Anieli i ekspansja Zakonu św. Urszuli wyjaśnia sytuację z końca XIX wieku: około 300 autonomicznych klasztorów rozsianych po całym świecie, prowadzących to samo dzieło edukacji, ożywionych tym samym duchem miłości Boga i gorliwości o zbawienie dusz i czczących św. Anielę jako Założycielkę.

Już w drugiej połowie XVIII wieku korespondencja i starania o kanonizację Anieli Merici zacieśniły duchowe więzi między klasztorami. W końcu XIX wieku różne inicjatywy księdza Richaudeau (1806 – 1880), kapelana Urszulanek z Blois, umożliwiły pogłębienie poczucia jedności, wyrażenie pragnienia zjednoczenia, dostrzeżenie potrzeby bardziej rzeczywistego zjednoczenia.

Po upadku Państwa Kościelnego w 1870 roku zgromadzenia zakonne we Włoszech znalazły się w sytuacji zagrożenia swego istnienia. Kwitnący dom Urszulanek w Blois odpowiedział na wołanie o pomoc ze strony sióstr z Rzymu, a później także z Calvi. Z tej solidarności narodziła się pierwsza, mała Unia, Blois-Rzym-Calvi, ustanowiona kanonicznie.

Papież Leon XIII wyraził więc pragnienie, by Urszulanki z całego świata zjednoczyły się pod jedną przełożoną generalną, która przebywałaby w Rzymie. Kwestionariusze, starania, korespondencja, zgoda ale także i niepewność i zastrzeżenia... to wszystko w końcu doprowadziło do zwołania Kapituły Generalnej w 1900 roku. 71 przełożonych lub delegatek po dyskusjach zatwierdziło schemat konstytucji oraz programu formacji dla Unii Rzymskiej, do której przystąpiły 63 klasztory. Ustne zatwierdzenie przez Ojca Świętego nastąpiło 28 listopada, po nim nastąpił wybór Matki Saint-Julien jako Przełożonej Generalnej. Jej Doradczyniami zostały: amerykanka, francuska, niemka i włoska.

Od 1900 roku zwiększa się ciągle liczba wspólnot, które przyłączają się do Unii Rzymskiej. Klasztory porzucają część swojej autonomii, by stać się aktywnymi członkami swojej Prowincji i całej Unii. Instytut ożywia zapał misyjny: w Chinach, w Tajlandii, w Peru są zakładane nowe wspólnoty; zakonnice wyjeżdżają także chętnie podtrzymywać już istniejące dzieła. Spotykają także Instytut trudne doświadczenia: wyrzucanie zakonnice z ich miejsc, likwidowanie domów zakonnych i szkół katolickich, ucisk reżimów totalitarnych.

W 1969 roku Instytut rozpoczyna odnowę przystosowaną do potrzeb czasów wymaganą przez Kościół po Soborze Watykańskim II i w 1983 gotowe są nowe Konstytucje zgodne z dokumentami soborowymi i odpowiednie do nowych czasów.

Dzisiaj

W 34 krajach żyje 1710 Urszulanek Unii Rzymskiej. Wśród nich jest 1644 profesek wieczystych i 66 juniorystek, 11 nowicjuszek i 23 postulanki. Siostry żyją w 219 wspólnotach w 22 prowincjach, jest 1 ugrupowanie i 2 wspólnoty zależne od Generalatu.

W 2000 roku Unia Rzymska obchodziła z wdzięcznością 100-lecie swego istnienia. W początkowych latach drugiego stulecia rozwijają się dwa główne wątki związane wzajemnie ze sobą. Wezwanie Kapituły Generalnej 2001, by stać się budowniczymi pokoju i sprawiedliwości określa w sposób szczególny duchowość i apostołstwo siostr i prowincji. Jednocześnie dostrzegamy naszą międzynarodowość jako dar dla dzisiejszego świata, a także świadomość naszej różnorodności przeżywanej w jedności, jako siły i świadectwa. Te dwie sprawy podnosi Przesłanie Kapituły Generalnej 2013:

Jako wspólnoty wiary zaangażowane w misję,
otwórzmy się na Boży dar „nowego serca i nowego ducha”.
Jak św. Aniela, z odwagą
podejmijmy trud nawracania się,
aby świat wokół nas także się przemieniał.
Przynaglone przez Ewangelię
solidarne i współczujące
rozszerzmy nasze serca na wołanie naszej ziemi i rodziny ludzkiej.

Nasze siostry pracują na rzecz misji wychowawczej poprzez różne zaangażowania apostołskie:

- szkoły, internaty; katecheza i nauczanie,
- przyjmowanie grup młodzieży, rodzin, ubogich i pokrzywdzonych,
- dialog ekumeniczny i międzyreligijny,
- towarzyszenie duchowe, rekolekcje,
- dzielenie się charyzmatem mericiańskim ze świeckimi, którzy są coraz liczniejsi,
- działalność duszpasterska.

Trzeba podkreślić trzy cechy charakterystyczne naszej misji: jest bardziej zróżnicowana, przeżywana bardziej ze świeckimi oraz bardziej włączona w działania Kościoła lokalnego.

Jesteśmy obecne w następujących krajach :

AFRYKA	AMERYKA	AZJA/PACYFIK	EUROPA	
Afryka Południowa	Barbados	Australia	Austria	Włochy
Botswana	Brazylia	Kambodża	Belgia	Holandia
Kamerun	USA	Indonezja	Bośnia	Polska
Senegal	Gujana	Filipiny	Chorwacja	Czechy
	Meksyk	Tajwan	Hiszpania	Słowacja
	Peru	Tajlandia	Francja	Słowenia
	Wenezuela	Timor Wschodni	Grecja	Ukraina
			Węgry	

WŁOCHY

SIOSTRY URSZULANKI Z SACRO MONTE Z VARALLO

orsoline.smvarallo@libero.it

Historia

Początki Instytutu: ksiądz Alfonso Maria Chiara. 29 października 1872 roku ksiądz Alfonso Maria Chiara przybył do Scopa, małej wioski w Valsesia, by rozpocząć swą pracę duszpasterską. Gorliwość tego młodego proboszcza, obdarzonego przez Boga wielkim, szlachetnym sercem i wyjątkowymi przymiotami ludzkimi zawiadło go ku intensywnej, dobrze się zapowiadającej działalności. Jednak w sercach parafian jego wielkie idee pozostawały bez echa. Sytuacja religijna i moralna w dolinie była niepokojąca: obojętność, zamknięcie, wrogość. Wobec licznych trudności ks. Chiara zastanawiał się co powinien zrobić będąc sam wobec ogromu zła. Poświęcił swe życie Bogu dla braci, ale jakże ich zjednać? Jak powstrzymać ich zepsucie? Bóg, Ojciec i Opatrzność nie zwlekał z pomocą.

Matka Klotylda Verno: Urodzona w Scopa podczas pierwszych Nieszporów święta Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryii Panny w roku 1851. W roku 1872 jest ona już nauczycielką w szkole podstawowej w swojej wiosce. Oddała się całkowicie misji kształcenia dzieci i była całkowicie do ich dyspozycji. Zdobyła sobie szacunek i życzliwość wszystkich. Jednak dobro, które czyniła podczas lekcji – ogromne i głębokie – nie zaspokajało jej zapалу apostołskiego. Podczas długich rozmów z Chrystusem usłyszała Jego wezwanie do radykalniejszego pójścia za Nim i całkowitego oddania się Jemu. Pragnęła zostać zakonnicą, misjonarką w Afryce.

Rozmawiała o tym ze swym proboszczem, ks. Alfonso Maria Chiara, który modlił się i długo to rozważał. Następnie za natchnieniem Bożym powiedział Klotyldzie, że powinna zostać w Scopa: «Twoją Afryką będzie Valsesia; twoją misją – pomagać księdzu w jego posłudze duszpasterskiej».

Ważne daty:

- 1 maja 1902: Bp Eduardo Pulciano, ordynariusz Novary, zatwierdza fundację Towarzystwa św. Anieli Merici w Scopa i udziela Klotyldzie pozwolenia na życie we wspólnocie z kilkoma towarzyszkami.
- 29 lipca 1902: Klotylda i siedem towarzyszek składają śluby ubóstwa, czystości i posłuszeństwa.
- 7 czerwca 1925: Matka Klotylda Verno umiera w domu macierzystym.
- 7 listopada 1925: umiera w Carpignano ks. Alfonso Maria Chiara.
- 1 maja 1930: Bp Giuseppe Castelli, ordynariusz Novary, zatwierdza Konstytucje i ustanawia INSTYTUT SIÓSTR URSZULANEK Z SACRO MONTE Z VARALLO jako zgromadzenie na prawie diecezjalnym.
- 18 listopada 1958: Dom formacji został przeniesiony do Gorzano; a w 1967 do Rzymu. W 1975 dom generalny został również przeniesiony do Rzymu na Via Crescenzo 73-75.
- 5 sierpnia 1968: Otwarcie pierwszego domu poza Włochami: Cusco, w Peru.
- Lipiec 1969: Kapituła specjalna dla studium dokumentów soborowych i pism założycieli.
- 25 marca 1984: Instytut otrzymuje zatwierdzenie ze strony Stolicy Świętej.
- 2 lutego 1985: zatwierdzenie Dekretem Reguły dla „Świeckich pomocników Urszulanek z Sacro Monte z Varallo”.

Dzisiaj

Duch i charyzmat: w centrum naszej duchowości jest tajemnica Wcielenia: Bóg wciela się w ludzkość poprzez kapłaństwo Jezusa Chrystusa. Życie wewnętrzne i apostołstwo Urszulanek z Sacro Monte z Varallo jest zakorzenione w tym kapłańskim zjednoczeniu Boga z człowiekiem. Siostry żyją tym szczególnym charyzmatem jako współpracownice kapłanów według cech charakterystycznych przekazanych przez założycieli Instytutu: wspaniałomyślna dyspozycyjność wobec najuboższych i pogardzanych, prostota i przystosowanie do miejscowych warunków.

Domy we Włoszech, Peru, Hiszpani i Kolumbi liczą 26¹ sióstr.

---

¹ Wraz z nowicjuszkami, stan na 1 stycznia 2015 zamieszczony Anuario Pontificio 2015.

WŁOCHY

SIOSTRY URSZULANKI ŚWIĘTEGO HIERONIMA Z SOMASKO

segreteria@orsolinesomasca.it

Historia

Instytut Sióstr Urszulanek św. Hieronima z Somasko został założony w pierwszej połowie XIX wieku przez dwie siostry, Katarzynę (1801 – 1857) i Giuditę (1803 – 1840) Cittadini w Somasko, małej dzielnicy miasta Vercurago, dziś prowincja Lecco, należące do diecezji Bergamo.

Osobiste doświadczenie dwóch założycielek, które zostały sierotami w młodym wieku i zaznały wielkiego ogołocenia materialnego i uczuciowego, co bardzo wpłynęło na ich życie duchowe. Wiele lat przeżyły w sierocińcu Mały Klasztor w Bergamo, gdzie otrzymały dyplom nauczycielek. Jako osoby dorosłe zamieszkały najpierw w Calolziocorte, później w Somasko. Powoli dojrzewały do podjęcia decyzji, by poświęcić całe swe życie nauczaniu i wychowywaniu chrześcijańskiemu dzieci i młodzieży z niższych sfer społecznych ze szczególnym zwróceniem uwagi na sieroty.

Począwszy od roku 1826 Katarzyna i Giuditta z prawdziwą miłością macierzyńską w Chrystusie i za cenę licznych wyrzeczeń finansowych doszły do tego, że mogły dać dzieciom pomieszczenie do zamieszkania, szkołę, oratorium, a przede wszystkim miłość i formację ludzką i chrześcijańską. Siostry towarzyszyły swoim podopiecznym do czasu gdy już sami byli w stanie podjąć się odpowiedzialności za swój los: założyć rodzinę, włączyć się w życie społeczne i religijne.

W swym pragnieniu całkowitego poświęcenia Katarzyna i Giuditta napotykały wielkie trudności i krzyże. Giuditta umiera 24 lipca 1840 roku w wieku 37 lat. Katarzyna sama stara się o kontynuację dzieła rozpoczętego ze swą siostrą. Dla kilku dziewcząt, które czują się powołane do dzielenia z nią tego samego doświadczenia duchowego i charyzmatu, przygotowuje Regułę zainspirowaną życiem i misją Urszulanek. Stara się następnie o zatwierdzenie nowej rodziny zakonnej ale umiera przedwcześnie 5 maja 1857 roku. Zatwierdzenie na poziomie diecezjalnym ma miejsce kilka miesięcy później, 14 grudnia 1857. W dniu 8 lipca 1927 roku Instytut otrzymuje zatwierdzenie ze strony Stolicy Świętej.

Pomimo, że sława świętości Katarzyny Cittadini trwała nieprzerwanie proces beatyfikacyjny i kanonizacyjny rozpoczął się dopiero w 1967 roku. Po ogłoszeniu dekretu o heroiczności jej cnót (1996) i uznaniu cudownego uzdrowienia dziecka za jej wstawiennictwem (1999), Katarzyna została beatyfikowana 29 kwietnia 2001 roku. A zatem wraz ze swoją siostrą Giuditą jest Katarzyna dla całego Kościoła wzorem świętości w życiu codziennym, jaśniejącym przykładem prawdziwego macierzyństwa w Chrystusie i bezwarunkowego poświęcenia się szczególnie młodym.

Misja wychowawcza

Siostry Urszulanki św. Hieronima z Somasko są zawsze i wszędzie apostołkami poprzez wychowanie dążąc do upodobnienia się do Chrystusa, ich Ukrzyżowanego i Zmartwychwstałego Oblubieńca. W ciągu swych dziejów dynamiczna wierność charyzmatowi założycielskiemu zbliżyła je do ludzi w ich potrzebach wychowawczych w różnych kontekstach socjalnych i kulturowych. Siostry służą szczególnie młodzieży, kobietom, rodzinom ofiarując im serdeczną uwagę w aspekcie wychowawczym, będąc przy nich w ich codzienności, która jest uprzywilejowanym środowiskiem integralnego rozwoju każdej osoby. Zachowując misję wychowawczą siostry poszerzyły horyzonty apostołstwa, by odpowiedzieć na potrzeby tych, którzy cierpią i zapewnić im pomoc socjalną i medyczną, by im towarzyszyć i podtrzymywać na duchu.

Dzisiaj

Obecnie Siostry Urszulanki św. Hieronima z Somasko liczą 300 członkiń i 60 wspólnot w Europie, Ameryce Łacińskiej i w Azji. Przeżywając swoją konsekrację i misję jako apostołki wychowania ze szczególną uwagą skierowaną na młodzież i kobiety, z dynamizmem wychowawczym i miłością, która uzdalnia do pochylenia się nad każdą ludzką sytuacją, siostry towarzyszą osobom znajdującym się w trudnych sytuacjach, ubogim i cierpiącym.

Charyzmat, dostosowany do różnych kontekstów socjalnych i kościelnych przybiera nowe oblicze zachowując to, co było charakterystyczne od początku: służba ubogim i najbardziej potrzebującym.

We Włoszech

W Lombardii, Ligurii, Toskanii, Lazio i na Sardynii.

Misja wychowawcza: przedszkola i szkoły (podstawowe i średnie), praca parafialna, centra spotkań, apostołstwo wakacyjne, lokalnie służba medyczna w szpitalach i domach dla starszych.

Na Misjach « Ad Gentes » :

Boliwia: od 1964: 8 wspólnot: siostry pracują na peryferiach miasta z ubogimi i ludźmi z marginesu. Duszpasterstwo jest ukierunkowane na promocję kobiet i młodych, katechezę i formację liturgiczną, uczenie w szkołach publicznych, prowadzenie internatu dla dzieci i młodzieży.

Brazylia: od 1975: 3 wspólnoty. Służba edukacyjna jest tu rozumiana jako promocja kobiet, formacja ludzka i chrześcijańska młodych, gościnność, formacja liturgiczna i katecheza, nauczanie w szkole i towarzyszenie osobom nieszczęśliwym.

Indie: od 1978: 11 wspólnot: siostry są zaangażowane w wychowanie i promocję kobiet, przyjmowanie i uczenie dzieci i młodzieży bez względu na przynależność do kasty czy religii; pomoc ubogim i będącym w potrzebie na peryferiach miast, na terenach rolniczych i w pewnej wiosce na skraju lasu; przedszkola we wioskach, dom dla sierot i dzieci opuszczonych, centrum pomocy medycznej i socjalnej dla kobiet wiejskich; szkoła; centrum przyjmowania dziewcząt oraz duszpasterstwo i katecheza parafialna.

Filipiny: od 1985: 5 wspólnot: siostry są zaangażowane w formację ludzką, kulturalną i chrześcijańską w szkołach prowadzonych przez Instytut i w szkołach diecezjalnych. Misję wychowania realizują także poprzez katechezę, formację liturgiczną, pomoc medyczną ubogim i troskę o dzieci z rodzin w trudnej sytuacji.

Indonezja: od 2003: 2 wspólnoty: siostry są zaangażowane w formację ludzką i kulturalną w szkołach diecezjalnych, w duszpasterstwo parafialne i w otwarcie na dialog w kontekście socjalnym i kulturalnym islamu

WŁOCHY

SIOSTRY URSZULANKI ŚWIĘTEJ RODZINY

Syrakuzy

orsiracusa@tin.it

www.suoreorsolinedisiracusa.it

Początki

Zgromadzenie powstało z inspiracji siostry Rosa Rocuzzo i pragnienia apostołowania pięciu młodych kobiet. Za założycielkę uznaje się Matkę Arcangele Salerno, która nadała kongregacji jej specyficzną formę i stanęła na czele Zgromadzenia jako pierwsza Przełożona Generalna. Zgromadzenie zostało założone 2 lutego w 1908 w Monterosso Almo(RG) i zatwierdzone na prawie papieskim 20 maja 1971, a jego obecne Konstytucje zostały zatwierdzone 20 października 2009 po długim okresie pracy trzech kolejnych Kapituł Generalnych. Ten nowy tekst jest wynikiem głębszego odkrywania historycznych korzeni Zgromadzenia i pragnienia, aby przystosować go do zmienionego kontekstu historycznego i wzbogacić nauczaniem Kościoła na temat życia konsekrowanego.

Historia i Charyzmat

Instytut realizuje swoje powołanie, służąc Kościołowi, dla dobra i zbawienia innych poprzez dzieła ewangelizacji, edukacji, różnych form pomocy, duchowych, apostołskich i charytatywnych organizacji, zgodnie z określonymi potrzebami czasu i miejsca.

Inspiracja, która przyczyniała się do powstania w Kościele Zgromadzenia Sióstr Urszulanek Świętej Rodziny, zrodziła się w sercu Rosy Rocuzzo (1882-1956), prostej, sycylijskiej dziewczyny z Monterosso Almo. Całe jej życie naznaczone było głębokim zjednoczeniem z Bogiem oraz niestrudzoną i heroiczną służbą wobec ubogich, którzy ją otaczali. Według bezpośredniego świadka « widziała ona często, przemierzając okolicę, dzieci pozbawione chrześcijańskiego wychowania, ubogich opuszczonych w ich potrzebach, chorych bez opieki. Każdego ranka szła na Mszę św. i prosiła Pana, by pomógł jej uczynić trochę dobra... ».

Posiadając wyjątkową energię wewnętrzną, udało się Rosie zaangażować do swojej działalności charytatywnej inne młode dziewczęta. Były to: Giovanna Giaquinta (1884-1934), dwie siostry: Cristina (1876-1946) i Giuseppa (1878-1976) Inzinga, a także Arcangela Salerno (1884-1967). Ta ostatnia, ze względu na swoje wrodzone dary została pierwszą Przełożoną Generalną Kongregacji.

Służba ubogim absorbowwała coraz bardziej myśli i energię pięciu młodych kobiet. Rosa, uświadomiła sobie, że w jej sercu zaczął rozkwitać śmiały projekt, podzieliła się więc nim ze swymi towarzyszkami: dać stałość ich służbie miłości, przez założenie w Monterosso Almo nowej rodziny zakonnej. Dnia 2 lutego 1908 roku, przewyciężając trudności, które pojawiły się ze strony rodzin i znajomych, pięć młodych kobiet obrało życie pod jednym dachem. Dom ofiarowała im zamożna kobieta z okolicy. Poddały się one ojcowskiemu kierownictwu swego proboszcza Ojca Carmelo Giaquinta (1862-1937), by w ten sposób nadać stałą i konkretną formę ich ideałowi świętości.

Włączenie nowego Zgromadzenia do wielkiej rodziny św. Anieli Merici stanowiło bardzo ważny etap w jego dziejach. Dokonał tego Arcybiskup Syrakuz, Mons. Luigi Bignami (1862-1919), który zawsze po ojcowsku wspierał te pięć młodych kobiet, nazywając je «liliami z gór» (Monterosso Almo jest górską wioską w paśmie Monti Iblei). W maju 1913 roku Mons. Bignami poprosił, by uczestniczyły w rekolekcjach głoszonych Urszulankom z Palermo, żyjącym w rodzinach. W ten sposób chciał zapewnić zdrową duchowość ich prostemu i szlachetnemu ideałowi. Doświadczenie to stało się zasadniczym etapem w rozwoju dzieła, ponieważ w św. Anieli Merici siostry odnalazły prawdziwą matkę, za której nauczaniem pragnęły podążać.

Stały się więc Urszulankami, ale w odróżnieniu od Urszulanek żyjących w rodzinach, prowadziły życie wspólne, pozostając wierne swemu pierwotnemu ideałowi. Dni pierwszej wspólnoty wypełnione były modlitwą, obecnością pośród ubogich, podejmowaniem pracy zarobkowej, aby mieć środki na życie dla siebie i swych podopiecznych. Wszystko odbywało się w duchu i pod patronatem Świętej Rodziny z Nazaretu, którą wzywały każdego dnia w modlitwie: «Jezus, Józef, Maria, bądźcie pośród nas; w ten sposób duchowość naszej rodziny upodobni się do tej z Nazaretu: nasz dom stanie się domem pokoju, nieustannej modlitwy, pokornego posłuszeństwa i doskonałej miłości...». Duch tej modlitwy tak nazaczył sposób odczuwania i życia tej pierwszej wspólnoty, że to nim odróżniły się w nazwie od innych Urszulanek, rozlanych po całym świecie. Ta nowa rodzina zakonna została zatwierdzona kanonicznie 10 listopada 1915 roku pod nazwą «Kongregacja Sióstr Urszulanek Świętej Rodziny».

Kilka lat później, w 1923 roku, Matka Arcangela Salerno została usilnie poproszona przez nowego Arcybiskupa Syrakuz, Mons. Giacomo Carabelle (1886-1932), by podjęła wraz z siostrami misję urszulańską w jego biskupiej stolicy. Ta nowa siedziba urszulanek stała się centrum promieniowania na pobliskie placówki, a przede wszystkim miejscem, gdzie z największą jasnością dojrzewała świadomość specyficznej misji Urszulanek Świętej Rodziny w Kościele. Arcybiskup Syrakuz dał im wyraźną zgodę, by pochylały się nad innym rodzajem ubóstwa, jakim był brak wykształcenia. Zewnętrznie było ono mniej widoczne, ale za to rodzajem ubóstwa, głębiej zakorzenionym i podstępny. Urszulanki podjęły więc dzieło edukacji. Szkoła stała się głównym apostołstwem Zgromadzenia. W swej pracy siostry starały się łączyć w duchu mericiańskiego wrażliwość na godność i na rozwój każdej osoby, uświadamiając sobie, że wiedza ludzka oświecona przez wiarę może przekształcać się w życiową mądrość. Pod koniec lat 60-tych Zgromadzenie było już obecne w ośmiu diecezjach włoskich i w Mogi das Cruzes w Brazylii.

Dzisiaj

Aby odpowiedzieć na przemiany zachodzące w dzisiejszym świecie, Zgromadzenie wierne swemu pierwotnemu charyzmatowi, angażuje się w dzieła formacji ludzkiej w duchu Ewangelii i towarzyszenie - z prostotą i miłością - wszystkim, w szczególności dzieciom, młodzieży i rodzinom. Starają się im pomóc w odkrywaniu pierwotnego zamysłu Boga, Ojca całej ludzkości poprzez katechezę, szkoły, formację powołaniową, charytatywne i kulturalne usługi, oratoria, warsztaty i inne działania duszpasterskie.

Siostry według narodowości

- ✓ 68 sióstr Włoszek + 1 postulanka
- ✓ 07 sióstr Brazylijek + 5 kandydatek

Siostry obecne w danym kraju

- ✓ 66 sióstr we Włoszech (w tym 2 Brazylijki)
- ✓ 02 siostry na Korsyce (Włoszki)
- ✓ 07 sióstr w Brazylii (w tym 2 Włoszki)

we Włoszech

- ✓ 9 wspólnot na Sycylii
- ✓ 1 wspólnota w Toskanii
- ✓ 1 wspólnota w Lombardii
- ✓ 1 wspólnota w Lazio

w Brazylii

- ✓ 2 wspólnoty w stanie San Paolo (w tym jedna jest Domem Formacji)

we Francji

- ✓ 1 wspólnota na Korsyce

WŁOCHY

SIOSTRY URSZULANKI CÓRKI MARYI NIEPOKALANEJ

Werona

segregen@orsolineverona.it
www.orsolineverona.it

Historia

Fundacja sięga roku 1856, gdy trzy młode dziewczęta z „Oratorium Maryjnego” w Weronie poprosiły swego proboszcza, ks. Zefirino Agostini, o możliwość «zrobienia czegoś » dla dziewcząt z parafii Świętego Nazariusza i Celsa, znajdujących się w trudnym położeniu. Proboszcz już wcześniej zamierzał prosić o współpracę kobiety konsekrowane, które mogłyby przyjść z pomocą licznej grupie ubogich dziewcząt z jego parafii. Wykorzystał więc sytuację, a otrzymawszy pozwolenie od swego biskupa Agostin, zaczął działać. Ponieważ znał postać i duchowość św. Anieli Merici, powołał do istnienia Urszulanki i otworzył szkołę dla ubogich dziewcząt, w której miały one pracować.

« Siostry poświęcone św. Anieli » (taka była ich pierwsza nazwa), żyły swą konsekracją w rodzinach. Nieco później, w 1860 roku, wyłoniła się spośród nich grupa, która wyraziła pragnienie życia we wspólnocie, aby jeszcze bardziej poświęcić się Bogu i służbie bliźnim. Obie grupy sióstr współpracowały zgodnie do 1901 roku. Z tą datą urszulanki żyjące w rodzinach zaadaptowały całkowicie Regułę św. Anieli, podczas gdy urszulanki żyjące we wspólnocie przyjęły własną Regułę, zgodną z Prawem Kanonicznym, i przekształciły się w Zgromadzenie zakonne na prawie diecezjalnym, a od 1940 roku na prawie papieskim.

Dzisiaj

Siostry Urszulanki Córki Maryi Niepokalanej (CMN) zawsze pozostały wierne swojej misji ludzkiej i chrześcijańskiej formacji młodzieży. Realizują też pragnienie Założyciela, który chciał, aby Zgromadzenie widziało w św. Anieli « swą Matkę i Mistrzynię ».

Zgromadzenie Urszulanek (CMN) szybko rozprzestrzeniło się na terenie Włoch. W 1960 roku siostry dotarły na Madagaskar, w 1964 roku do Szwajcarii, w 1965 roku do Urugwaju a w 1979 roku do Brazylii. W 1992 roku założyły placówki w Paragwaju i w Burkina Faso (Afryka), w 2001 roku w Peru i ostatecznie w 2002 roku w Beninie.

W roku 2006, siostry obchodziły 150-lecie Założenia Zgromadzenia, w duchu dziękczynienia Bogu i podtrzymywania zapału, który popycha siostry, by iść do kolejnych krajów i Kościołów, czekających na ich obecność: Chile i Togo.

Dziełem Urszulanek (CMN) jest:

- nauczanie - przez szkoły, katechezę, duszpasterstwo na poziomie Kościoła lokalnego
- wychowanie ludzkie i chrześcijańskie - przez internaty; towarzyszenie młodym, zwłaszcza dziewczętom, przeżywającym trudności; działalność wśród ubogich, opieka medyczna w przychodniach (Madagaskar) oraz towarzyszenie kobietom w podeszłym wieku, które znalazły się w trudnej sytuacji (we Włoszech).

Obecnie Zgromadzenie liczy 557 sióstr. W 1995 roku utworzono Regiony i Delegatury.

Dnia 25 października 1995 roku ks. Zefirino Agostini został beatyfikowany w Rzymie przez Jana Pawła II. W uroczystości tej uczestniczyły nie tylko siostry z Europy, ale także nasze misjonarki, jak również nasi liczni współpracownicy świeccy i osoby stowarzyszone.

Urszulanki CMN realizują charyzmat św. Anieli w codzienności, wszędzie tam gdzie obecnie żyją i działają.

MALTA

SIOSTRY URSZULANKI Z MALTY

ursuline@onvol.net

Historia

W 1887 roku Biskup Isidoro Formosa Montalto założył na Malcie stowarzyszenie o nazwie „Córki Maryi”. Sześć lat później część spośród nich, kierowane przez Założyciela, wybrały życie konsekrowane, pozostając nadal w swoich rodzinach. Zajmowały się małymi, opuszczonymi dziewczynkami oraz katechizacją.

W 1884 roku siostry funkcjonowały według świeckiej formy Towarzystwa św. Urszuli, a w 1887 roku obrały życie zakonne i przyjęły nazwę Siostry Urszulanki z Malty.

Charyzmatem Sióstr Urszulanek jest głównie opieka nad dziećmi, które z różnych powodów społecznych nie mogą żyć w swoich naturalnych rodzinach. Ich członkowie są uzależnieni od narkotyków, przebywają w więzieniu lub są to rodziny rozbite. Charyzmat ten jest niezwykle potrzebny w dzisiejszym społeczeństwie. Siostry zajmują się także dziećmi uchodźców. Ich apostołat rozszerzył się i obejmuje również Rzym i Londyn. Pracują też nieprzerwanie wśród przyszłych matek i wspierają je w każdy możliwy sposób, aby zapobiegać ryzyku aborcji. Podejmują się edukacji młodych w dziedzinie duchowej i intelektualnej oraz przygotowują ich do stania się w przyszłości dobrymi obywatelami kierującymi się właściwymi wartościami moralnymi. Tysiące młodych otrzymało wsparcie w duchowym i materialnym ubóstwie oraz konkretną pomoc, aby mogli wydostać się z nędzy.

Fatima House w Sliema to hostel, gdzie młode kobiety zdobywają umiejętności niezbędne do samodzielnego życia. W żłobku w Sliema siostry opiekują się 28 uroczymi maluchami w wieku od urodzenia do trzech lat. Dzieci podzielone są na trzy różne grupy. W każdym oddziale jest ośmioro dzieci, którymi zajmują się dwie opiekunki. W grupie żłobkowej przebywają dzieci od 0 do 10 miesiąca życia, w I grupie dziecięcej – od 10 do 15 miesiąca, w grupie starszaków – od 15 do 36 miesiąca. Dzieci są następnie kierowane do jednego z domów: Domu św. Anieli w G'Mangia lub Domu św. Józefa w Valletta lub Domu św. Rity w Tarxien. Siostry posiadają też pięć innych domów na Malcie, gdzie prowadzą zajęcia przedszkolne jak również pomagają w parafii czy katechizują. W Rzymie i w Londynie siostry prowadzą żłobek.

W kwietniu 2012 r. w Domu Macierzystym przystosowano nowe pomieszczenia dla Matki Generalnej i dwóch doradczyń.

Siostry pamiętają wciąż o słowach ich Założyciela, Sługi Bożego Isidora Formosa: „Jak w objęciach kochającej matki, tak małe dziecko w ramionach siostry urszulanki”. Zgodnie z inspiracją Założyciela, Siostry Urszulanki całym sercem poświęcają się pełnieniu Bożej woli i szukaniu Jego Chwały „pośród Jego ludu, wśród młodzieży, wśród nieświadomych, wśród grzeszników, pośród wszystkich”.

Zgromadzenie liczy 84 zakonnic w 13 domach: 11 na Malcie, 1 w Rzymie i 1 w Londynie

HOLANDIA

URSZULANKI Z BERGEN

secretariaat@ursulinenvanbergen.nl

Historia

Założyciel: O. B.A.A. Smeeman oraz pięć Urszulanek z Breust-Eysden (Limbourg) w Holandii.

Data fundacji : 8 lipca 1898, w Monnickendam, Holandia.

Typ Kongregacji: na prawie diecezjalnym z Domem Macierzystym w Bergen (Niderlandy) z siostrami z Północy i Południa Holandii oraz w Utrechcie.

Dzisiaj (2015)

Liczba siostr w chwili obecnej: 46

Średnia wieku: 87

Apostolat: Wszystkie siostry są na emeryturze. Po przejściu na emeryturę, niektóre z nich podejmują wraz ze świeckimi i członkami innych zgromadzeń różne formy apostolstwa, takie jak:

- Zaangażowanie w Ruchu Czwarty Świat
- Ruchy na rzecz pokoju i sprawiedliwości
- Praca w centrach dla bezdomnych

Inne formy apostolstwa:

- Indywidualne towarzyszenie radą
- Działalność : „Kobieta i wiara”
- Kursy duchowości
- Praca parafialna
- Jedna siostra jest członkiem Rady Konferencji Zakonów Niderlandzkich

W Zgromadzeniu:

- Towarzystwo starszym siostrom
- Praca parafialna
- Grupowe studium "beth-ha-midrash"
- Programy uwrażliwiające na kwestie pokoju i sprawiedliwości
- Prace na rzecz rekolekcji i kierownictwa duchowego
- Grupy studium nad duchowością
- Archiwa.

Zachęcamy młode kobiety - teologów, by prowadziły dla nas rekolekcje oraz mianowałyśmy świecką panią członkinią naszej rady. Założyłyśmy zgromadzenie afrykańskie w Kenii/Ugandzie pod nazwą «Siostry Maryi». To one przejęły większość naszych szkół, a po naszym wyjeździe w 1983 r. założyły wiele kolejnych szkół i szpitali. Utworzyłyśmy krąg świeckich (1998) który, inspirowany duchowością św. Anieli Merici spotyka się regularnie. Spotkania te są animowane przez świeckich i jedną z naszych siostr.

Tłumaczenie:

s. Maria Małgorzata Woźniakowska: s. 5, 84

s. Róża Falkiewicz: s. 6 - 11

s. Iwona Skorupa: s. 12 - 23

s. Jadwiga Grzenkowicz: s. 24 - 35,79 - 83

s. Natalia Rey: s.34 - 45

s. Ludmiła Saczewko: s.46 - 49

s. Ilona Żarska: s. 51 - 78

s. Maria Anna Gargas: s. 1 - 3, 85 - 88

W tłumaczeniu częściowo posłużono się tekstem z 2007 r. pt. Córki Św. Anieli,
tłum. s. Iwona Naglik

SPIS TREŚCI

AFRYKA

AFRYKA POŁUDNIOWA

Towarzystwo św. Anieli

Bertsham 5

AMERYKA

KANADA

Urszulanki z Chatham

Unia Kanadyjskich Urszulanek

Urszulanki z Bruno

Urszulanki z Prelate

Londres, Ontario 6

Québec 8

Saskatchewan.....10

Saskatoon, Saskatchewan 11

STANY ZJEDNOCZONE

Urszulanki z Cincinnati

Urszulanki z Cleveland

Urszulanki z Louisville

Urszulanki z Mount St Joseph

Urszulanki z Brown County

Urszulanki z Toledo

Urszulanki z Youngstown

Cincinnati, Ohio.....12

Cleveland, Ohio 14

Louisville, Kentucky.....15

Maple Mount, Kentucky 17

St Martin, Ohio 18

Toledo, Ohio 21

Youngstown, Ohio 22

AZJA

INDIE

Siostry Satyaseva

Kongregacja Urszulanek Franciszkanek

Dinasevanasabha Sługi Ubogich

Bangalore.....24

Mangalore 26

Pattuvam 29

EUROPA

NIEMCY

Calvarienberg-Ahrweiler

Federacja Urszulanek

języka niemieckiego

Ahrweiler 30

Leinefelde 31

ANGLIA

Urszulanki z Brentwood

Brentwood.....34

BELGIA

Kongregacja Urszulanek z Tildonk

Kongregacja Siótr Urszulanek

z Hasselt

Urszulanki z Wavre-Notre-Dame

Bruksela 36

Hasselt.....39

Onze-Lieve-Vrouw-Waver 40

HISZPANIA

Urszulanki z Sigüenza

Sigüenza.....44

EUROPA (ciąg dalszy)

FRANCJA

Urszulanki z Clermont-Ferrand	Clermont-Ferrand	46
Siostry św. Karola z Le Puy	Le Puy	47
Kongregacja Urszulanek		
Unia św. Anieli Merici	Malet	48

IRLANDIA

Unia Irlandzkich Urszulanek	Cabinteely	50
-----------------------------	------------------	----

WŁOCHY

Towarzystwo św. Urszuli, Federacja Instytutu Świeckiego św. Anieli Merici	Brescia	51
Towarzystwo św. Urszuli, Córki św. Anieli z Brescii	Brescia	54
Towarzystwo św. Anieli Merici	Mantua	56
Towarzystwo św. Urszuli, Córki św. Anieli Merici	Werona.....	58
Siostry Urszulanki Najświętszego Serca Maryi	Asola	59
	Breganze	61
Klasztor Zakonnice św. Urszuli		
Instytut Świętej Maryi od Aniołów	Brescia	63
Urszulanki Maryi Dziewicy Niepokalanej	Gandino.....	64
Urszulanki św. Karola	Miediolan.....	66
Zgromadzenie Sióstr Urszulanek		
Serca Jezusa Konającego	Rzym.....	69
Urszulanki Unii Rzymskiej	Rzym.....	71
Siostry Urszulanki z Sacro Monte de Varallo	Rzym.....	74
Siostry Urszulanki św. Hieronima	Somasca	76
Siostry Urszulanki Świętej Rodziny	Syrakuzy	79
Siostry Urszulanki Córki Maryi Niepokalnej	Werona.....	82

MALTA

Siostry Urszulanki z Malty	Sliema	84
----------------------------	--------------	----

HOLANDIA

Urszulanki z Bergen	Bergen.....	85
---------------------	-------------	----

